

IMMACULATA

3/2000

Č.49

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2000

- Květen** - Abychom v Mariiňe mateřské lásce zpozorovali velikou odpouštějící lásku Boží.
- Červen** - Abychom se účastí na Kristově eucharistické oběti spojovali spolu s Marií okolo oltáře pro stále dokonalejší uskutečňování Božího království.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

prožíváme dobu velikonoční, světlo nedělního rána prozářilo naše temnoty. Když se zmrtvýchvstalý Ježíš ukázal svým učedníkům, obdaroval je svým pokojem a svěřil jim úkol: Jděte do celého světa a hlásejte Evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen (Mk 16,15-16). Tento úkol však nebyli schopni splnit sami od sebe, proto jim slíbil pomoc shůry, Ducha síly, Ducha pravdy, Utěšitele - Ducha Svatého. A oni šli, a tak se dobrá zpráva o Spasiteli dostala cestou dvaceti stoletími až k nám.

Avšak kolik lidí dnes ještě o Spasiteli neví? Kolik jich hledá spásu špatně? Kolik jich má představy o Spasiteli úplně mylné? A kolik jich proti Kristu bojuje? Oni všichni čekají na Ježíšovy apoštoly dnešní doby. Těmi apoštoly dneška jsme i my, každý podle svého stavu, svých schopností a možností. I o nás platí Ježíšova slova: Vydávejte o Mně svědectví (srv. Jan 15,27).

Milování čtenáři a rytíři Neposkvrněné, úkol evangelizace můžete plnit také prostřednictvím našeho časopisu Immaculata tím, že jej nabídnete někomu dalšímu, že se postaráte, aby byl k dispozici v kostele, v obecní knihovně, v čekárně u lékaře. Iniciativě se meze nekladou. Na druhé straně se však nesnažte jej nikomu vnucovat, jednejme s láskou.

Abyste se mohli do díla evangelizace zapojit posíláme všem odběratelům Immaculaty jeden **výtisk navíc**, který slouží právě k zmíněné evangelizaci. Za tento „výtisk navíc“ nic nepožadujeme, takže nám ho nevracejte, ale předejte ho dál. Rádi bychom „výtisk navíc“ posílali, podle svých možností, při každé zásilce, ale jsme si vědomi, že ne každý se bude moci nebo chtít do této akce zapojit, a proto prosíme ty z Vás, kteří si „výtisk navíc“ nepřejí o informaci. K akci „výtisk navíc“ nás vedou některé dopisy přicházející do redakce, z nichž se dovídáme, že se s Immaculatou (vychází již devátým rokem) setkali teprve před nedávnem.

K dílu evangelizace Vám vyprošujeme hojně Boží požehnání a Neposkvrněná, milovaná nevěsta Ducha Svatého, ať Vás provází.

br. Bohdan

Večerní zamyšlení

**Copak jsi dělal celý den?
Koho tvá ruka hrála?
Pročpak svět zůstal nezměněn
tam, kde tvá noha stála?**

**Máš ruce dvě a obě zdravé.
Koho jsi pohladil jimi?
I úsměv máš a oči tmavé.
Komu jsi zaplašil stíny?**

**Už večer je a zdá se ti,
že tma je kolem tebe.
Komu jsi dnes zde na zemi
ukázal kousek nebe?**

Václav Holan

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Povzbuzen zdárnou opravou sv. Damiána, nepo-
přál si František klidu, nýbrž začal ihned konat
sbírky na opravu jiných dvou dosti poškozených
kostelů nedaleko Assisi, z nichž jeden byl zasvě-
cen sv. Petrovi a druhý Panně Marii, Královně an-
dělů. Zvláště ten druhý byl v té době tak zpustlý,
že sloužil pastýřům jako útočiště v čas nepohody.

Dějiny tohoto kostela zasvěceného Matce Boží
jsou velmi zajímavé. Kolem roku 352 přišli pry-
 čtyři poutníci ze svatě země do Assisi, kde se usa-
dili a s dovolením papeže Liberia si vystavěli ne-
daleko Assisi skromné obydlí s kaplí. Kapli zasvě-
tili Panně Marii Nanebevzaté a nazvali ji Panna
Maria Jozafatská, protože v ní uložili částku z
hrobu bl. Panny Marie z údolí jozafatského.
Později byla tato kaple nazývána lidmi kaple
Panny Marie, Královně andělů, protože mnozí
svatí a zbožní lidé zde slychali krásné zpěvy an-
dělů. Po smrti výše zmíněných čtyř poutníků
začala kaple chátrat. Teprve roku 516 ji opravili
benediktini. Obyvatelé Assisi jim z vděčnosti za to dali

tento kostel spolu se sousedními pozemky na
věčné časy. Od té doby se také říká tomuto koste-
lu kromě dřívějšího názvu také „Porciunkula“, což
znamená „částička“, „údl“. Nejpravděpodobnější
význam tohoto pojmenování je ten, že tato částič-
ka pozemků města Assisi zároveň s kostelem
Panny Marie, Královně andělů byla dána
sv. Benediktovi a jeho řádu. Podle těchto pozemků
byl pak kostel nazýván Porciunkula.

Zatímco se František věnoval opravě kostelů
v okolí Assisi, nikterak nezanedbával péči o chudé
a malomocné ani snahu po zdokonalování a po-
svěcování sebe sama. Právě v tom čase činil nej-
větší pokroky v umrtvování, sebezapírání a poko-
ře. Porušená přirozenost a milost u něho stále
spolu zápasily. Milost Boží nad ním dosud zcela
nezvítězila, ačkoli bylo již patrné, že brzo zvítězí
úplně. Lidská přirozenost našeho mládence se po-
zvolna podrobovala působení Boží milosti.
František se podobal námořníku, jenž se zcela bez-
starostně plaví po neznámých vodách s vědomím,
že mocný kormidelník řídí lodičku jeho života
dokud jej nezavede do bezpečného přístavu,
v němž by mohl zakotvit.

František se stále častěji utíkal k modlitbě. Pro-
sil Boha, aby mu již konečně oznámil svou vůli,
a aby byla jeho prosba spíše vyslyšena, prosil ne-
beskou Matku, Pannu Marii o přímluvu. A hle,
jeho důvěra byla odměněna. Mocná nebeská
Královna mu vyprosila u svého Syna, že mu byl
oznámen způsob i prostředky, jež měl použít při
obnově skvělého Božího domu - Církve svaté.

Bylo to dne 24. února roku 1208, v den svatého
apoštola Matěje. František, jak mívával ve zvyku,
odebral se toho dne z Rivotorto do Porciunkuly na
mši svatou, kterou tento den sloužil kněz z Řádu
benediktinů. Při čtení svatého evangelia uslyšel
slova, jež byla jakýmsi nebeským paprskem, jímž
Bůh zapudil všechny temnoty srdce a myslil
sv. Františka. Slyšel následující slova: „Jděte

foto: Angelucci

Porciunkula. Nyní se nad ní klene obrovská ba-
zilikla Sanata Maria degli Angeli

a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očišťujte, demony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte. Neberte od nikoho zlato, stříbro ani měďáky do opasků; neberte si na cestu mošnu ani dvoje šaty ani obuv ani hůl..." (Mt 10, 7-10a). Ačkoli František tato slova již dříve mnohokrát slyšel a sám četl v evangeliu, přece nikdy dosud na něho neučinila takový dojem jako tentokrát. Po celou dobu Nejsvětější oběti mu zněla v uších a kdykoli pohlédl na Ukřižovaného, zdálo se mu, jakoby táž slova k němu mluvil s kříže jeho milovaný Spasitel.

Celý rozechvělý spěchal hned po mši svaté ke knězi a prosil ho, aby mu důkladně vyložil smysl těchto slov. I když tušil, že těmito slovy svatého evangelia mu Bůh naznačil způsob jeho budoucího života a jeho další povolání, totiž žít po příkladu svatých apoštolů a učedníků Ježíše Krista, přece jen si přál mít v tomto svém povolání úplnou jistotu. Proto chtěl slyšet z úst kněze, jako zástupce Božího, smysl těchto slov. Kněz s radostí splnil jeho žádost. Poučil jej důkladně o tom, že Pán Ježíš těmi slovy chtěl říci svým apoštolům, že jeho zvláštní následování a zvěstování svatého evangelia je takovým úřadem a takovým povoláním, jehož jsou hodni jen ti, kteří se zřekli všeho, co svět poskytuje.

„Ano, to je právě ono, po čem již dávno toužím,“ zvolal František radostně. Po těchto slovech odhodil váček s penězi, hůl i obuv a místo koženého pásu se opásal hrubým provazem. Dokonce i poustevnický šat, jež nosil již dvě léta, se mu zdál ještě příliš jemný a pohodlný, než se slušelo na pravého následovníka sv. apoštolů. Proto si opatřil jiné, drsné a hrubé roucho barvy popelavé s čtyřhrannou kápí na pokrývání hlavy v čas nepohody. Bedra si pak opásával obyčejným provazem s třemi uzly na obou dolů splyvajících koncích. Celý oděv s roztaženými rukávy byl ve tvaru kříže. Tím se chtěl František ozbrojit proti dábelským pokušením. Roucho bylo tak drsné proto, aby tělo, jež přikrývalo, bylo ukřižováno se všemi žádostmi a náklonnostmi, a chudičký byl tento šat proto, aby nevábil k sobě zraky tohoto světa.

Brzo po svém zasnoubení se svatou chudobou vystoupil veřejně jako hlasatel pokání. Nescházela mu k tomuto úřadu ani evangelní chudoba, ani apoštolská horlivost. Scházelo mu jen církevní posláním, jež jaksi nahrazovala jeho horlivost o spásu duší, jakou hořel po celý život.

Prvním místem jeho veřejného vystoupení byl kostel sv. Jiří v Assisi. Hned po bohoslužbě si vyžádal k tomu povolení místního duchovního a obrátil se k lidem s prostými slovy. Především lidem sdělil, že vše, co dosud vykonal, nevykonal bez rozmyslu, nýbrž po dobrém uvážení, a chudý stav, který si zvolil, že je Božím povoláním. Oznámil všem, že od nynějška chce v chudém stavu pracovat nejen pro svou, ale i pro jejich spásu. Se slzami v očích prosil věřící, aby mu odpustili, čím se až doposud proti nim prohřešil, zvláště svým světským a hříšným životem. Veřejně sliboval, že se vynasnaží za své poklesky činit upřímné pokání, a prosil, aby byli k němu a jeho slabostem shovívaví, jako je k nám všem shovívavý a milosrdný

dobrotivý Bůh. Po tomto veřejném vyznání viny počal mluvit o veliké dobrotě a milosrdenství Božím, jež nezná mezí. Ukázal všem, že on sám je vlastně nejlepším důkazem Boží dobroty k hříšníkům.

„Byl to Bůh“, volal zaníceně ke shromážděným lidem, „jenž mě vytrhnul z bahna hříchů a uvedl mne na cestu pokání, kterou se mám ubírat. Víím, že mě na té cestě očekává mnoho obtíží, znám také svou slabost, přece však pevně důvěřuji v pomoc Boží a jsem přesvědčen, že se nikdy od ní ani na krok neodchýlím. Draží bratři a sestry v Kristu Ježíši! Také vám již dobrý Bůh dal často najevo svou lásku a milosrdenství. Je to On, kdo vás stvořil, vykoupil a neustále vás posvěcuje a zahrnuje mnohými dary a milostmi, stejně jako i mě nehodného. Proto máme být vděční takovému dobrotivému Pánu. Pohleďte jak mnozí z vás často urážejí

dobrotivého Boha a odplácují mu nevděkem. Ach, prosím vás pro lásku k dobrému Bohu, polepšete svůj život a činite pokání za své hříchy. Není to tak těžké. Pohleďte, jsem největším hříšníkem z vás, a přece se Bůh nade mnou slitoval. Tím spíše se slituje nad vámi a odpustí vám, budete-li litovat svých hříchů a v Něj důvěřovat.“

Tak a podobně mluvil k lidem svatý František. Ačkoliv jeho slova byla prostá, přece jen nezůstala u velké části posluchačů bez účinku. Jeho slova nebyla jen pouhými řečnickými obraty, nýbrž byla plná moci Ducha Svatého a svatě lásky k Bohu, již bylo Františkovo srdce naplněno. Lidé, ačkoli z počátku hleděli na něho udiveně, čím déle tím více se cítili dojeti jeho prostými slovy. Nikdo z přítomných se ho neodvážil přerušit.

Podle knihy Svatý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

NÁVRAT KE KOŘENŮM VÍRY

(úryvek z katecheze Sv. otce Jana Pavla II. při generální audienci dne 29.3. na nám. Sv. Petra)

foto: A. Mari

Petr našich dní

Po připomínce Abraháma a krátké, avšak intenzivní návštěvě Egypta a hory Sinaj, má jubilejní pouť na svatá místa mě zavedla do Země, která byla svědkem narození, života, smrti a zmrtevýchvstání Ježíše Krista a také prvních krůčků Církve. Nosím v duši nevysslovitelnou radost a vděčnost za tak velký, mnou vytvořený dar od Pána. Po pobytu ve Svaté zemi v průběhu II. vatikánského koncilu jsem nyní obdržel milost vrátit se tam s některými mými spolupracovníky, právě v roce Velkého jubilea, dvoutisícího výročí narození Spasitele. Byl to jakoby návrat k počátkům, ke kořenům víry a Církve. (...)

Nesmazatelnou zůstala v mé duši vzpomínka na Jeruzalém. Velké je tajemství tohoto města, ve kterém se plnost času stala, abych tak řekl, *plností prostoru*. V Jeruzalémě se totiž odehrála centrální a nejdůležitější událost dějin spásy: velikonoční tajemství Kristovo. Tam se On zjevil a naplnil cíl, pro který se Slovo stalo tělem: v Jeho smrti na kříži a v Jeho zmrtevýchvstání se vše dokonalo (srv. Jan 19,30).

Na Kalvárii se Vtělení zjevilo jako Vykoupení, podle odvěkého Božího plánu. Kameny Jeruzaléma jsou němými a výmluvnými svědky tohoto tajemství, počínaje od Večeřadla, kde jsem sloužil svatou Eucharistií, na stejném místě, kde ji Kristus ustanovil. Tam, kde se zrodilo křesťanské kněžství, jsem pamatoval na všechny kněze a podepsal jsem svůj dopis pro ně na Zelený čtvrtek. Svědky onoho tajemství jsou olivy a getsemanská skála, kde se Kristus, zachvácen smrtelnou úzkostí, před svým umučením modlil k Otci. Zvláštním způsobem o těchto dramatických hodinách svědčí Kalvárie a prázdný hrob, Boží hrob. (...) Právě tam jsem obnovil poselství spásy, které proniká staletí i tisíciletí: **Kristus vstal z mrtvých!** Právě v této chvíli moje putování dosáhlo svého vrcholu, a proto jsem cítil potřebu zastavit se ještě odpoledne na modlitbě na Kalvárii, kde Kristus prolil svou krev za lidi. (...)

foto: ČBS

krajina u Genezaretského jezera

Navzdory velkým těžkostem by se Jeruzalém měl stát symbolem pokoje mezi věřícími v Boha Abrahámová podřizujícího se Jeho zákonům. Kéž by lidé mohli urychlit naplnění tohoto plánu. V Yad Vashem, v Místě památky Shoah, jsem uctil památku milionů Židů, obětí nacistu. Ještě jednou jsem vyjádřil hlubokou bolest nad touto strašnou tragédií a zdůraznil jsem, že chceme pamatovat na to, abychom se všichni angažovali - Židé, křesťané a všichni lidé dobré vůle - v přemáhání zla dobrem, abychom šli cestou pokoje. Dnes ve Svaté zemi prožívají svou víru mnohé Církve, jež jsou dědici starobyklých tradic. Jejich různorodost je velkým bohatstvím, pokud bude spojeno v duchu jednoty v plném přilnutí k víře otců. Ekumenické setkání, které se konalo v pravoslavném Patriarchátu Jeruzaléma s živou účastí všech, představovalo důležitý krok na cestě k plné jednotě mezi křesťany. Důvodem velké radosti byla pro mě možnost rozmlouvat s Jeho Svatostí Diodorem, pravoslavným Patriarchou Jeruzaléma, s Jeho Svatostí Torkomem Manugiamem, arménským Patriarchou Jeruzaléma. Vyzývám všechny k modlitbě, aby proces porozumění a spolupráce mezi křesťany různých Církví se umocňoval a rozvíjel.

Zvláštní milostí v průběhu této poutě bylo pro mne sloužení mše svaté na Hoře blahoslavenství u Galilejského jezera, s účastí mladých lidí, kteří ve velkém počtu připutovali do Svaté země z celého světa. Byl to okamžik bohatý na naděje! Když jsem jim hlásal a přenechával Boží příkázání a blahoslavenství, viděl jsem v nich budoucnost Církve ve světě. Také na břehu onoho jezera jsem s velkým vzrušením navštívil Tabghu, kde Ježíš rozmnožil chleby, místo primátu, kde Ježíš svěřil Petrovi pastýřské vedení Církve a konečně v Kafarnau zbytky Petrova domu a synagogy, kde se Ježíš zjevil jako Chléb seslaný z nebe, aby dal život světu (srv. Jan 6,26-58). Galileje! Vlast Marie a prvních učedníků; vlast misijní Církve uprostřed národů! Myslím, že Petr ji měl vždycky v srdci a taktéž je to s jeho nástupcem! (...)

překlad z „Zródtlo“ č. 15/2000

Dne 18. května oslaví Svatý otec své 80. narozeniny. Jménem celé redakce, všech bratří našeho rádu, také všech rytířů Neposkvrněné a čtenářů přejeme našemu Papeži hojnost Božího požehnání, sílu Ducha Svatého a ochranu Neposkvrněné.

K našemu přání připojujeme svou každodenní modlitbu.

Redakce

POKÁNÍ U KATOLÍKŮ A U JEJICH ODPŮRCŮ

Sv. otec Jan Pavel II. se omluvil za hříchy, kterých se v minulosti dopustili katolíci vůči nekatolíkům. Učinil tak nejprve kajícím aktem ve Vatikánu, potom při své návštěvě v Izraeli. Jménem katolické Církve prohlásil, že ona je společenstvím hříšných lidí, proto potřebuje pokání a očištění. Za konkrétní hříchy označil rozdělení křesťanů, středověké trestání heretiků smrtí a nerespektování svobody svědomí, případy použití násilí při šíření víry, neúctu k jiným kulturám a náboženstvím, lhostejnost vůči antisemitismu, rasismu, diskriminaci lidí na základě příslušnosti k určitému pohlaví nebo etniku a také vůči potratům.

Všech těchto hříchů se katolíči křesťané dopouštěli. Některých z nich se mnozí dopouštějí - navzdory jasné nauce Církve - dodnes. Vraždy nenarozených jsou toho dokladem, stejně tak nepřátelství jistých věřících vůči lidem jiné barvy pleti. Hřích je prostě realitou, která existuje v samotném lůně Církve, proto nejen každý katolík, ale též Církev jako celek potřebuje neustálé pokání a očištění. Rozpor mezi ideálem a konkrétní praxí jednotlivých údů Církve i celých skupin je smutnou skutečností, která bude Církev provázet až do konce světa. Proto tedy „pokání nebude nikdy dost“ a je třeba děkovat papeži Janu Pavlu II. za toto kající gesto.

To nám ale zároveň připomíná ještě něco jiného. Jestliže navzdory tak početným hříchům katolíků dokázala Církev vychovat z evropských pohanských barbarů civilizované národy, jestliže se natrvalo zafixovaly do povědomí Evropanů takové hodnoty jako monogamní manželství, rodinné vazby, úcta k narozenému i nenarozenému životu, k rodičům, starým lidem, jestliže se rozvinula charita a povinnost poskytnout pomoc nemocným, trpícím a potřebným dostala dokonce podobu zákona, potom máme co do činění s nau-

kou, jejíž síla není vysvětlitelná přirozeně. Jak to, že se v takové míře dokázala prosadit, když vyžadovala od lidí sebezápor a oběti, kvůli čemuž se stala nepopulární a jejíž hlasatelé a vyznavači sami byli hříšníci? Odpověď je prostá: Toto učení nebylo lidského, ale božského původu, za jeho rozšířením a prosazením stál sám všemohoucí Bůh. Mravně civilizační úspěchy evangelizace minulých staletí, z nichž evropská kultura žije a čerpá dodnes, aniž si to častokrát uvědomuje a přiznává, nejsou úspěchy hříšných lidí, ale úspěchy svatého a nekonečně dobrého Pána, který je schopen kdykoliv a v každé době odhalit k úžasu celého světa krásu a záchrannou nabídku Evangelia. K tomu vydatnou měrou přispěli v každé době a v každé generaci světci - ti kanonizovaní i nekanonizovaní - kteří poznali a na svém životě dokázali, že ideál Evangelia není nereálnou utopií, nýbrž radost přinášející cestou k osvobození z otroctví hříchu a smrti. Světci vždycky vyvážili hříchy ostatních údů Církve a ostantativně ukazovali, že pravda leží mimo pohoršení hříchu, v absolutním protikladu k němu.

Při kajícím aktu za hříchy Církve Jan Pavel II. také vyslovil své odpuštění všem, kdo se dopustili násilí na Církvě. Otázka ovšem zní: Stojí nepřítel Církve o její odpuštění? Využijí velikorysé nabídky Sv. otce?

Zde se ukazuje podstatný rozdíl mezi Církví a jejími odpůrci. Katolíci se dopustili zla a hříchů nikoli proto, že se řídili Evangeliem a naukou své Církve, nýbrž proto, že se jimi neřídili. Osvícenští jakobíni, svobodní zednáři, liberálové, nacisté a komunisté však páchali zlo (mnohonásobně větší než katolíci) proto, poněvadž se naopak svojí zhoubnou ideologií do posledního písmene řídili. Nacistický válečný zločinec Adolf Eichmann, který odeslal miliony Židů na

smrt do plynových komor, necítil před soudem v Izraeli žádnou vinu za své skutky. Plnil jen rozkazy nadřazených, řídil se nacistickou naukou o Židech jako méněcenných lidech a škůdcích. Když sledujeme u nás chování bývalých vyšetřovatelů StB před soudem (pokud se vůbec před něj dostanou), také nás zaráží jejich absolutní neschopnost přiznat si jakoukoliv vinu. Oni přece žádnou morálku neporušili, oni věrně realizovali nauku strany, jíž sloužili. Aby mohli přijmout odpuštění, které je jim nabízeno, musí nejdříve uznat vinu. To však je nereálné očekávat, dokud se nestanou křesťany a v duchu kajícího neuznají a nevyznají svůj hřích.

Pokání a vyznání viny je možné jen na základě křesťanství. Proto také mimo křesťanské Církev se v současném světě nesetkáváme s obdobou kajícího aktu za hříchy minulosti, jaký předvedl Jan Pavel II. ve Vatikánu, což je dalším dokladem vyšší kvality křesťanství a jeho jiného než lidského původu. Nesetkali jsme se s tím, že by nejvyšší mohamedánští muftiové odsoudili náboženské války vedené ve jménu islámu, turecké plenění Evropy a odvlékání křesťanů do otroctví podobně, jako katolická Církev dneška

odsoudila středověké násilí křížáků. Očekávat potom od velmistřů zednářských lóží odsouzení genocidy katolíků, jíž se dopustili jejich lóžoví spolubratři za Velké francouzské revoluce, Callesovy diktatury v Mexiku nebo republikánské vlády ve Španělsku třicátých let tohoto století, je naprosto nereálné právě tak, jako spoléhání na odsouzení genocid nacismu a komunismu pohrobky těchto zločinných totalit.

Taková je logika, opřená o fakta a zkušenosti. Nezapomínejme však, že Bůh může vykonat i zdánlivě nemožné. Kající gesto Sv. otce spojené s odpuštěním všem, kdo se dopustili násilí na katolické Církvě, nemůže nezanechat hluboký dojem u všech, ano, i u vášnivých nepřátel Církvě, u kterých ještě neodumřely poslední zbytky velkorysosti, lidskosti a slušnosti. Pokud adekvátně odpoví, bude to znamenat první krok k dialogu a vzájemnému porozumění, na jehož konci se začne rýsovat vytoužená jednota víry v Ježíše Krista, Božího Syna, Zachránce a Spasitele, který je jediným Pastýřem jednoho ovčince.

Radomír Malý

Ave crux, spes unica

V kříži je naděje na křesťanskou obnovu Evropy, ale jen tehdy, když my křesťané budeme brát vážně poselství kříže.

Kříž říká: obětovat život za bratra, abych ho zachránil zároveň s vlastním životem.

Kříž říká: láska je silnější než nenávist a pomsta - blaženější je dávat než přijímat - vlastní nasazení má větší účinek, než pouhý požadavek.

Kříž říká: není ztroskotání bez naděje - temnota bez hvězdy - bouře bez záchranného přístavu

Kříž říká: láska nezná hranic. Začni s tím nejbližším člověkem a nezapomínej na toho nejbližšího.

Kříž říká: Bůh je vždy větší než my lidé, větší než naše selhání - život je silnější než smrt.

papež Jan Pavel II.

JEŽÍŠOVO SVĚDECTVÍ

„Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci, ale dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky.. v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“ (Sk 1, 7-8).

„Budete mi svědky...“, to jsou slova, kterými Ježíš po svém zmrtvýchvstání vysvětlil apoštolům svůj plán, když byl zase s nimi a oni se ho ptali, jestli nyní obnoví své království pro Izrael (Sk 1,6). Jedním z nich je také kardinál Josef Beran (1888 - 1969), který byl povolán vydávat svědectví o Ježíšovi nejprve v naší zemi a na konci svého pozemského života také v dalekých zemích, především však v Římě.

Svědék předává to, co dostal od svého Pána. Josef se narodil v Plzni jako „vánoční dárek“ svých rodičů 29. prosince 1888. Vyrůstal v učitelské rodině, studoval na gymnáziu a přitom neměl nějaké zvláštní nadání. Byl malé postavy, a z toho důvodu se nejednou trápil. Od Pána však dostal vnímavé srdce. Po maturitě po určitém rozmyšlení se nakonec rozhoduje stát se knězem.

Studia v Římě, 10. června 1911 kněžské svěcení, doktorát, léta kaplanování a první světová válka...

Zvláštní úsek v jeho životě tvoří působení v učitelském ústavu Školských sester v Praze v Ječné ulici (od 1. září 1917) a později nejprve jako profesor na pražské bohoslovecké fakultě a nakonec rektor semináře (1932), kde zůstal až do nástupu fašismu v naší zemi. Po atentátu na říšského protektora Heydricha je 6. června 1942 zatčen a deportován do koncentračního tábora v Terezíně a později do Dachau. Vyčerpávající práce, bití, hrozný hlad, atmosféra strachu a okamžiky Božích zásahů, které dávají přežít...

Když jednou zametal s palčivou bolestí z opuštěnosti od Boha a od lidí a navíc trápený hladem, jak sám řekl, s hroznými depresivními stavy, prosil Boha, aby mu dal aspoň ně-

jaké nepatrné znamení, že ho neopustil. A na jednou zahlédl u špice koštiny malý zabalený bonbón. Nenápadně ho zdvihl a pečlivě schoval. Bůh tímto „malým znamením“ naplnil jeho srdce blahou jistotou, že není zapomenut...

Po skončení války se vrátil domů, radostně přivítání... a znovu seminář, bohoslovci... Poválečné měsíce přinášejí potřebu obsadit arcibiskupský stolec. Hledá se někdo, kdo není ani příliš učený, ani příliš diplomat, někdo prostý a pokorný, kdo ponese berlu sv. Vojtěcha do mlhavých nejistých dob pozvolného nástupu komunismu. 4. listopadu 1946 je jmenován Dr. Josef Beran nejvyšším pastýřem pražské arcidiecéze. Jeho heslo zní: Eucharistie a práce. To je ozvěna jeho vnitřního života a jistě také doby bohosloveckých studií v Římě, kde poznal pontifikát sv. papeže Pia X., papeže z tajemství Eucharistie.

Čas vyměřený k práci ale nebyl pro tohoto nového arcibiskupa dlouhý... Únor 1948 a české dějiny se otáčejí doleva... V červnu 1949 první střetnutí se státní policií, zmanipulovaná slavnost Božího Těla a od 19. června „domácí vězení“. A tak míjí milostivý rok 1950 - pro českou církev ve znamení kříže... Arcibiskup má pastýřskou službu prakticky znemožněnou, zbývá jen čekat, modlit se a věřit... jeho milované ovečky budou státní mocí od svého pastýře systematicky stále více vzdalovány. Je překládán na různá místa, kde žije vždy „pod dohledem“: Roželov u Rožmitálu, Myštěves u Bydžova, Paběnice nedaleko Čáslavi, Mukařov u Říčana a poslední Radvanov u Mladé Vožice. Četné návštěvy věrných jsou pro státní dozor těžko stravitelné. 25. ledna 1965 je uveřejněna zpráva, že

foto: archiv

arcibiskup Beran byl jmenován kardinálem. Je mu umožněno odcestovat do Říma, ale nesmí se vrátit...

Nastává poslední etapa „svědectví“ - pro papeže Pavla VI., pro římskou Církev, pro české krajany v zahraničí... A nebeský Otec, který si vyhradil časy a lhůty pro sebe, dává svému Josefovi stále více cítit, že se blíží jeho návrat domů. Květen 1969 je časem přechodu k Otci. 22. května zádušní mši svatou slouží biskup František Tomášek. Tělo je pohřbeno ve vatikánské kryptě mezi hroby papežů.

Snad můžeme malé seznámení s životem kardinála Josefa uzavřít slovy z Písma svatého z knihy Zjevení:

A slyšel jsem mocný hlas z nebi:

„Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Pomazaného, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí. Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví...(Zjev 12, 10-11).

Utichly žaloby... Náš bratr v Kristu Ježíši zvířel skrze toho, jehož Jméno nosil ve svém srdci i ve svém příjmení ...skrze Beránka.

P. Bonaventura Rosa

DROBKY Z PAMĚTI

Když člověk dosáhne věku, kdy už je blízko na cestě k bráně věčnosti, rád by na to zapomněl. Ale jeho vlastní paměť mu to čile denně připomene. Když si chce vzpomenout, kdo ho minulý týden navštívil, anebo co měl včera k obědu, tak mu paměť trucuje. Zato mu ochotně drobí vzpomínky na mládí a kupodivu si hned vzpomene na jména svých tehdejších přátel. A tak mi často ta trucovitá paměť hrábne do podpalubí mého mládí. Tu vidím se ve škole u svaté Anny v Praze 2, Ječné ulici, kde jsem opět mezi kandidátkami učitelství. Za katedrou sedí mladý muž světlých vlasů - je to náš ředitel, který nám vládl čtyři léta - až do maturity - ThDr. P. Josef Beran. Nikdy jsem ho neviděla rozčileného nebo aspoň rozlobeného, nikdy na nás nekřičel, ač jsme si občas jeho hněv zasloužili. Ale byl velmi důsledný! Když řekl na nějakou žádost studentek NE, marně ho prosily, aby vyhověl. Svou důslednost odůvodnil slovy: „Marně žadoníte. To víte, Beran je beran.“ Ale myslím, že svou povahou byl to spíše beránek tichý, jehož klid vycházel z pokory.

Ve Vatikánu se už shromažďuje materiál k blahořečení tohoto vynikajícího církevního hodnostáře, který po mnoha útrapách skončil svůj život jako kardinál vyhoštěný z vlasti do Říma. Tam také zemřel v roce 1969 a je pochován v chrámě sv. Petra mezi zesnulými papeži.

Marie Holková

ŽÍT V BOŽÍ MILOSTI

„Budte svatí, neboť já jsem svatý.“ Toto je povolání křesťanů, aby žili ve společenství s Bohem, jenž je nejvyšší svatý, a připodobnili se Jemu. Každým hříchem se však od Boha vzdalujeme. Bůh ví o naší slabosti, o své slabosti víme i my. To nás ale neosvobozuje od snahy být svatými. Naopak, Pán Bůh nám dává prostředky k dobrému životu.

Jedním z těchto prostředků, jenž nám dává Bůh skrze Církev, jsou odpustky. Toto slovo určitě dobře známe, avšak jeho obsah už tolik ne.

K pochopení odpustků je třeba si uvědomit, co způsobuje hřích. Hřích má dvojitý následek. Za první hřích je urážkou Božího majestátu, která narušuje společenství člověka s Bohem. Těžký hřích navíc vylučuje člověka z účasti na věčném životě - to se nazývá věčný trest. Za druhé hřích způsobuje porušení řádu hodnot, čímž člověk dává přednost tvorům před Bohem. Katechismus katolické Církve to nazývá zhoubným lpěním na tvorech. Toto porušení řádu hodnot musí být očištěno buď zde na zemi nebo po smrti ve stavu, jenž se nazývá očištěnec - to se nazývá časným trestem (srv. KKC 1472).

„Bůh však nechce smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil.“ K osvobození od věčného trestu nám Bůh nabízí svátost smíření, kde je obnoveno společenství s Bohem. K osvobození od časných trestů se nabízejí odpustky. Podle toho, osvobozují-li od časného trestu úplně nebo částečně, se nazývají plnomocné nebo částečné. Lze je přijmout buď pro sebe nebo pro duše v očisti. Kdo získá plnomocný odpustek pro duši v očisti, osvobozuje ji z očiste, ta pak jde do nebe. Kdo získá plnomocný odpustek pro sebe a v takovém stavu ho zastihne smrt, unikne očiste.

Jak je možné získat odpustky? Pro plnomocné odpustky je třeba splnit tři podmínky a splnit skutek, s nímž je odpustek spojen:

I. Přijetí Nejsvětější Svátosti - to předpokládá, že člověk je ve stavu milosti posvěcující (bez těžkého hříchu). Doporučuje se však častá svatá zpověď, čímž se upevňuje vůle k obrácení a roste touha po čistotě srdce. Po dobré zpovědi je možné přijímat Tělo Páně vícekrát (např. každodenně po dobu 1 měsíce avšak ne více než 2 krát za den).

II. Nemít zálibu v žádném hříchu (ani ve všedním) - je třeba do budoucna vyloučit dobrovolné a vědomé opakování těžkých i všedních hříchů. Tzn. že člověk u sebe nesmí tolerovat zlé návyky nebo dobrovolně setrávat v jakékoliv špatné závislosti, což znemožňuje získání plnomocného odpustku. Důležité je rozhodnutí polepšit se a snaha odmítnat vše, co poznáváme jako zlé, i když při její naplňování se mohou vyskytnout poklesky.

III. Modlitba na úmysly Svatého otce - je to např. modlitba „Otče náš“ a „Zdrávas Maria“, „Věřím v Boha“ nebo jakákoliv jiná modlitba podle vlastního uvážení.

IV. Vykonání skutku, se kterým je spojen odpustek - v dokumentu „Enchiridion indulgentiarum“ (z roku 1968) Církev ustanovuje 70 modliteb a dobrých skutků, které jsou obdařeny plnomocnými anebo částečnými odpustky. Za zvláštní zmínku stojí čtyři z nich, které je možné splnit, podle vlastního uvážení, každý den, je třeba však mít na paměti, že za den je možné získat jen jeden plnomocný odpustek: **1)** Nejméně půlhodinová četba a rozjímání libovolného úryvku Písma svätého s úctou povinnou Božímu Slovu. **2)** Modlitba růžence (jedna část - 5 desátek, na jednu) buď společně s někým jiným na libovolném místě anebo osamoceně v kostele nebo v kapli. **3)** Nejméně půlhodinová adorace Nejsvětější Svátosti v kostele nebo v kapli (Tělo Páně nemusí být vystaveno v monstran-

ci). 4) Pobožnost křížové cesty vykonána na místě veřejně ustanoveném (kostel, kaple). Kdo nemůže přecházet od zastavení k zastavení, může získat stejný plnomocný odpustek nejméně půlhodinovým čtením a rozjímáním o utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista.

Nejvíce významným pro žijícího katolíka je plnomocný odpustek určený na hodinu smrti. Papež Pavel VI. vyhlásil: „V případě, že není k dispozici kněz... svatá Matka Církev laskavě uděluje umírajícímu, pokud je vhodně disponován, plnomocný odpustek, který získává v okamžiku smrti, vyžaduje se, aby za života měl zvyk jakýmkoliv způsobem se modlit.“ Vhodně disponován znamená v každém případě být ve stavu milosti posvěcující a nemít

nebo jiné pobožnosti. Mimoto, když navštíví ve skupině či jednotlivě katedrální chrám nebo poutní chrám určený ordinářem a zdrží se tam určitý čas ve zbožném rozjímání zakončeném modlitbou Otče náš, vyznáním víry a modlitbou k blahoslavené Panně Marii.

b) Na jakémkoli místě, když vykonají v přiměřené době návštěvu bližních, kteří se nacházejí v bídě nebo v těžkostech (nemocní, věznění, osamocení starší lidé, postižení atd.), čímž jako by konali pouť ke Kristu, který je v nich přítomen (srov. Mt 25,34-36), a splní-li obvyklé duchovní a svátostné podmínky včetně předepsaných modliteb.

c) Dále v Římě a ve Svaté zemi.

Získávání plnomocných odpustků je spásitelnou praxí, ale je třeba vždy pamatovat, že prvořadými prostředky posvěcení života jsou svátosti. Neboť plnomocný odpustek je možné získat pouze po náležitém přijetí svátostí, tzn. po dobré zpovědi a po zbožném přijetí Těla Páně. Často se stává, že věřící přijímají svátosti, ale ne vždy se odříkají dobro-

foto: oB

zálibu v jakémkoliv hříchu.

V Jubilejním roce nás Církev vybízí k získávání odpustků, jako plodů Velkého jubilea. Směrnice pro získání jubilejních odpustků uvádějí, že další plnomocné odpustky mohou věřící získat:

a) když vykonají pouť do katedrálního chrámu nebo do jiných kostelů či míst určených ordinářem a tam se v usebrání zúčastní mše svaté nebo jiného liturgického úkonu, jako například modlitby ranních chval, nešpor

nebo jiných všedních hříchů a dokonce ani těžkých. Důsledkem takového nesprávného postoje jsou u mnohých katolíků těžké závislosti a zlé návyky. Papež Pavel VI. varuje: „Odpustky není možné získat bez upřímné vnitřní proměny.“ (Ind. doc.). Plnomocný odpustek je tedy velký dar Božího milosrdenství, ale závisí na spolupráci člověka s Boží milostí.

„Hleďte nejprve Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno“ (srv. Lk 12, 31).

foto: dB

Toužíme po spojení s Bohem, musíme po něm toužit z nejnuitnější nutnosti. Dvě cesty k němu nám ukazuje sama naše duše. Jsou rozdílné, sbíhají se však ve stejném cíli. První cesta ke spojení vede poznáním a láskou.

Ale k Bohu vede ještě jiná cesta. O té by se ani nesmělo mluvit, kdyby samo slovo Kristovo ji neukazovalo a kdyby liturgie po ní nešla s takovou důvěrou.

Není jen sjednocení v patření a v lásce, ve vědomí a v smýšlení. Je také sjednocení živého bytí s Bohem. Nejenom naše poznání a chtění tíhne k němu, nýbrž také celé naše bytí. „Srdce mé i mé tělo zajásaly v živém Bohu“, praví žalm, a býváme až tehdy ukojeni, když jsme s ním spojení také v bytí a v životě. To neznamená žádné smíšení bytí, žádné změtení života. Tvrdit něco takového, bylo by nejen opovážlivé, nýbrž nesmyslné, neboť nic stvořeného se nemůže smísit s Božským. A přece je ještě jiné spojení než spojení jen v poznání a milování. Je to spojení v bytujícím životě.

Žádáme si toho, musíme si toho žádati a máme pro tuto žádost velmi hluboký výraz. Samo Písmo svaté a liturgie nám jej vkládají do úst: chtěli bychom být svým osobním životem spojení s Bohem tak jako naše tělo s pokrmem a nápojem.

Lačníme a žízníme po Bohu. Rádi bychom ho nejen poznávali, nejen milovali, nýbrž rádi bychom ho jedli, pili, úplně v sebe pojali, až bychom jim byli zcela nasyceni, zcela ukojeni, zcela jeho plni. Vždyť liturgie Božího Těla praví slovy Páně: „Živý Otec mne poslal. Jako já živ jsem skrze Otce, tak kdo mne jí, živ je skrze mne.“

To je to, není-liž pravda? Z vlastního práva bychom se přece neodvážili něco takového požadovat; museli bychom se bát rouhání. Ale když sám Bůh tak mluví, praví naše nitro: „Jistě je tomu tak.“

Opakujeme: „Nemůže tím být méně nic neutivého. Nic, co by vypadalo, jako bychom chtěli smazat hranici, která nás tvory dělí od Boha.“ Ale smíme se přiznat k tomu, co on sám do nás vložil jako touhu. Můžeme se těšit u toho, co nám dává jeho převeliká dobrota. Kristus praví: „Tělo mé vpravdě je pokrm a krev má vpravdě je nápoj... Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, ve mně přebývá a já v něm.“ „Jako mně dal Otec, abych měl život sám v sobě, tak kdo mne jí, bude mít život skrze mne.“ Jíst jeho Tělo... pít jeho Krev... Jíst ho... přijímat v sebe živého Bohočlověka, se vším, co je a co má - zda to není víc, nežli bychom si mohli sami ze sebe přát? A přece zase zcela to, co si naše nejhlubší nitro přát musí?

A jak jasně je vyjádřeno toto tajemství způsobami chleba a vína!

Chléb je pokrm. Poctivý pokrm, který opravdu živí. Jadrný pokrm, který se nikdy nepřeje. Chléb je opravdový. A je dobrý: vezmi to slovo v jeho hlubokém, teplém smyslu. V podobě chleba však se Bůh stává živým pokrmem pro nás lidi. Svatý Ignác z Antiochie píše věřícím do Efesu: „Lámeme chléb; ten nám buď svátostí nesmrtelností.“ Je to pokrm, který celé naše bytí živí Bohem a působí, že jsme v něm a on v nás.

Víno je nápoj. Ba, abych to řekl správně: není to jen nápoj, který hasí žízeň; tím je voda. Víno znamená více. „Obveseluje srdce člověka,“ praví Písmo. Smyslem vína není jen hasit žízeň, nýbrž být nápojem radosti, hojnosti, nadbytku.

„Jak krásný je můj pohár plný opojení,“ praví žalm. Pochopil jsi, co to znamená? A že tu opojení znamená něco zcela jiného než nestřídmost?

Jiskřivou krásou je víno, vůní a silou, která všechno rozšiřuje, zjasňuje a proměňuje. A ve způsobě vína dává nám Kristus svou božskou Krev. Nikoliv jako hodný a rozumný nápoj, nýbrž jako přemíru božské lahody. „Sanguis Christi, inebria me - Krvi Kristova, opoj mne,“ modlí se svatý Ignác z Loyoly, muž rytířsky vřelého srdce. A svatá Anežka mluví o Krvi Kristově jako o tajemství lásky a nevýslovné krásy: „Med a mléko z jeho úst jsem sála a Krev jeho ozdobil líce mé,“ čteme v modlitbách jejího svátku.

„Kristus přepodstatněním chleba a vína se nám stal pokrmem a nápojem.“ Smíme jej jíst i pít. Chléb je věrnost a stálá pevnost. Víno je smělost, radost nade vši pozemskou míru, vůně a krása, šíře a dopřívání bez mezí. Opojení životem a vlastnictvím a rozdáváním...

*Romano Guardini
O posvátných znameních*

„Okna mé duše jsou otevřena dokořán“

Švagrová starého pana Adolfa Guisiniho, kterého jsem tak trochu znala, mě poprosila, abych ho jednou navštívila. Z toho „jednou“ se stalo „denně“. Pan Adolf bydlel v sanatoriu naproti nám. Při první návštěvě se zdálo, že je mi poněkud nepříznivě nakloněn, ale následujícího dne mě prosil, abych jej znovu navštívila. Pokud jde o víru, jeho znalosti byly mizivé. Jako dítě byl u prvního svatého přijímání, ale pak již ani jednou nepřistoupil ke svátosti smíření. Ležel ochrnulý. Již celé dva roky nosil u sebe na řetízku kolem šije Zázračnou medailku, jen proto aby mi udělal radost (Tuto medailku jsem mu osobně darovala). Jediné, co mi za tu dobu dovolil, bylo, abych se vždy pomodlila *Otče náš a Zdrávas Maria*.

Jednou mu jeho vlastní bratr přivedl kněze. Toto setkání však mělo smutný konec, protože kněz vynadal a v záchvatu vzteku jej vyhodil. Celý svůj život prožil bez víry, byl však člověkem velmi slušným a s velkou trpělivostí přijímal své těžké utrpení.

Když měl dobrý den, mohla jsem mu vyprávět o Bohu. Jednou ráno velmi zeslábl, a proto jsem se telefonicky spojila s páterem Abelem, který spolu se mnou šel k panu Adolfovi. Bylo vidět, že dny pana Adolfa jsou sečteny. Zvláštní však bylo to, že kněze přijal velmi přátelsky. Delší dobu jsme seděli u jeho postele a vyprávěli jsme mu o lotrovi, který visel po Kristově pravici a o nekonečném Božím milosrdenství, když tu najednou pan Adolf zvolal: „Okna mé duše jsou dokořán otevřena a slunce svítí dovnitř.“ Okamžitě jsem se vzdálila a modlila se až do chvíle, kdy páter Abel vyšel z pokoje s rozzářeným obličejem, aby přinesl Nejsvětější Svátost. Pozvedl pak Nejsvětější Svátost a vybidl nemocného, aby po něm opakoval: „Milý Spasiteli, celý život jsem si Tě nevsímal, nenavštěvoval jsem Tě v Tvých kostelích, nežil jsem podle Tvých přikázání, přesto však jsi přišel dnes ke mně a říkáš: Chci tě potěšit, protože tě miluji!“

Nemocný velmi plakal a byl hluboce dojat, neboť právě nyní zasvitlo v jeho duši světlo. Zůstala jsem ještě dlouho u něho, a když jsem odcházela, díval se stále na mě. V noci pak zemřel blaženou smrtí.

*Irma Prinzessin Lobkowitz-Palfy
Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille*

OÁZA MÍRU

Rozhovor s členy komunity Oáza míru

Koncem března letošního roku během své cesty do Polska navštívili náš pražský konvent bratří a sestry Mariánské komunity Oáza míru spolu se svými představenými, otcem Robertem of the Holy Face (od svatě Tváře) a matkou Fabrizii dell' Agnello Immolato (od obětovaného Beránka). Poprosili jsme otce Roberta a matku Fabrizii, aby nám odpověděli na několik otázek.

Za jakých okolností vaše komunita vznikla?

Matka Fabrizia: Bylo to v roce 1985, kdy vizi-onářka Maria Pavlovic z Medjugorje sdělila italskému řeholnímu knězi P. Giannimu Sgrevovi, passionistovi, že jí Panna Maria při jednom zjevení pověděla, aby se více modlil a naslouchal, protože chce k němu promlouvat. P. Sgreva tehdy odpověděl, že nechce slyšet slova, ale chce vidět nějaká fakta. Téhož dne se seznámil se třemi lidmi, kteří chtěli žít společně v jednom společenství.

P. Gianni Sgreva již delší dobu přijížděl do Medjugorje, kde se setkával s mladými lidmi, kteří tam žili životem plným víry, protože zakoušeli přítomnost Boží. Když se však vrátili domů, dostávali se dříve nebo později do starých kolejí. To se jim nelíbilo, protože chtěli zakoušet i ve svých domovech to, co prožili v Medjugorje, a proto prosili P. Sgrevu, aby jim s tím nějak pomohl. On jim doporučil, aby se zasvětili Matce Boží. Původně to

byli převážně mladí muži, a proto si P. Sgreva myslel, že možná v nich časem uzraje povolání do řádu passionistů. Později začala za ním přicházet i děvčata se stejnými problémy. Tehdy ho Maria Pavlovic seznámila s jedním společenstvím, ve kterém žili společně bratři i sestry. V dubnu roku 1986 v Rimini na setkání charismatické obnovy se setkal s členy Komunity blahoslavenství. Od nich se dověděl, že Církev povoluje soukromá sdružení věřících, ve kterých mohou žít společně jak bratři, tak i sestry. Tehdy začal pořádat pro mladé lidi ve čtrnáctidenních intervalech exercicie. Během nich si uvědomoval, že touha těchto mladých lidí žít zasvěceným životem v komunitě stále roste. Odebral se tedy v září r. 1986 do Říma, aby se ujistil, jaké je stanovisko Církve ohledně Medjugorje a jak je možné spojit Medjugorje se vznikem komunity. Vše vyřídil kard. Ratzingerovi, který mu sdělil, aby se staral o povolání a starost o Medjugorje ponechal jemu a Církvi. Den poté se setkal se Svatým otcem, který ho ujistil, že Matka Boží se o vše postará a otevře všechny dveře. Téhož dne obdržel informaci, že v Priabona je volný dům k dispozici.

Kolik vás je nyní v celém světě a kdo k vám přichází?

M. Fabrizia: Je nás asi 130 a máme celkem 11 domů. Sedm v Itálii a po jednom v Medjugorje, Brasílii, Kamerunu a na Jamajce. Do komunity přicházejí lidé z různých profesí a z různých sociálních skupin, kteří pocítují ve svém životě volání Panny Marie, aby opustili všechno a zcela se jí zasvětili ve snaze nastolit ve světě mír. Prostřednictvím nového životního stylu chtějí pomáhat současnému lidstvu smířit se se sebou samým a s Bohem na cestě vnitř-

ního očištění, které se týká srdce člověka, privilegovaného místa pro setkání s Bohem. Bez tohoto pokoje je srdce člověka neklidné a nepokojné. Neklid a nepokoj v srdci nutně působí pak na vztahy mezi lidmi, a tím i na sociální situaci, což má také neblahý vliv na jednotu Církve.

Jaké je vaše charisma?

Otec Robert: Je to přímluva za mír prostřednictvím společného života, kterým je autentické společenství modlitby, pokání a postu, ale také práce a studium. K tomu přistupuje bezplatné přijímání bez časového omezení všech těch, kteří nenacházejí klid, jsou zklamaní a zranění v duši, kteří hledají mír, pokoj a jistotu. Modlíme se za Církev, od které záleží mír ve světě.

Snažíme se poznávat a rozšiřovat v Církvi i v celém světě kulturu míru. Mírem nechápeme jen nepřítomnost válek. Kultura míru zahrnuje celého člověka, celý jeho život, jeho práci modlitbu, odpočinek. Důležitá je pro nás modlitba a meziosobní vztahy, které jsou možné jen v atmosféře modlitby a pravdy. Samotná modlitba nestačí. Velmi důležitá je pravda ve slovu a v životě. Hledáme styl života, který nabízí tuto rovnováhu mezi bratry a sestrami v práci i během odpočinku. Takovými třemi pilíři našeho života jsou přímluvy za mír, zadostiučinění za hříchy světa a otevřenost lidem. Všichni členové skládají čtyři sliby. Je to slib čistoty, chudoby a poslušnosti. Tím čtvrtým slibem je „být mírem“, modlit se a obětovat za mír v lidských srdcích a ve světě.

Můžete nám něco říci o struktuře komunity?

O. Robert: Oáza míru je založena na modelu rodiny, kterou řídí „matka“ a „otec“. Ostatní v komunitě žijí jako bratři a sestry. Všichni se snaží žít radikálně evangelium v chudobě, poslušnosti a čistotě. Živíme se prací vlastních rukou a také spoléháme na Boží prozřetelnost, jež se projevuje štědrostí a milosrdenstvím dobrodinců, kteří se cítí být voláni k Božimu dílu tím, že je podporují svými dary a prací.

Jak vypadá v praxi takové spoléhání na Boží prozřetelnost?

O. Robert: Já osobně jsem vždy toužil zakusit na sobě sílu evangelia. Ježíš říká: „Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než

oděv? Pohleďte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? (srv. Mt, 6, 25-26). A tak nyní každý den mohu zakoušet, jak se o nás Bůh stará. Onehdy se nám přihodilo, že jsme neměli po dva měsíce mléko. Jedna ze sester z vnuknutí Ducha Svatého večer prohlásila, že ráno budeme mít mléko u dveří. Nechtěli jsme tomu věřit. Náš dům je v lese a je vzdálen od lidských obydlí asi 5 km, a proto k nám nikdo ani večer ani časně ráno nepřijíždí. Jaké bylo naše překvapení, když následujícího rána bylo skutečně u našich dveří mléko. Jindy zase jeden z našich bratří chtěl namalovat na stěně nějaký obraz. Šel za představeným a ptal se ho, jaké má použít barvy. Představený mu odpověděl, aby se s tím obrátil na Pannu Marii. Na druhý den nám nějaká paní přinesla celou bednu barev, které chtěla vyhodit. Když si však vzpomněla na nás, tak nám je přivezla.

Jak vypadá váš denní program?

M. Fabrizia: Budíček je v 5.00 hod. V 5.20 hodina čety, Ranní chvály, meditace a tercie. V 8.00 hod. snídaně, v 8.45 práce a škola. Ve 12.00 jedna část růžence a sexta. Ve 12.45 oběd, po obědě rekreace. Od 14.00 silentium, v 15.00 nona růžence a duchovní čtení a pak od 15.45 do 17.00 studium. V 17.30 růžence a po něm v 18.00 mše svatá s nešporami. V 19.30 večeře, 20.30 rekreace, 21.10 kompletář a ve 21.30 večerní klid. Po celý den trvá u nás mlčení. Mluvíme spolu jen během rekreace. Každý den probíhá u nás nepřetržitá adorace, kde se střídáme během dne po hodině a každou noc má někdo z bratří nebo sester celonoční adoraci.

Jaký je váš vztah k Matce Boží?

M. Fabrizia: Je to naše maminka. Ona se o vše stará. Všichni, kteří jsou v naší komunitě, mají nějaký hluboký zážitek s Matkou Boží. V podstatě Ona každého z nás nějakým způsobem do komunity přivedla.

Jaký je váš vztah ke sv. Maxmiliánovi?

O. Robert: Chceme milovat Matku Boží jako on, protože svatost života souvisí se vztahem k Matce Boží. Svätý Maxmilián říkal, že všichni velcí světci nějakým zvláštním způsobem uctívali Matku Boží. Tak jako sv. Maxmilián se také inspiroveme spisy sv. Ludvíka z Montfortu.

Vymýšlejí nové pomluvy

Tvrzení o papeži Piu XII., že prý mlčel k nacistickému vyvražďování Židů a nic nepodnikl na jejich obranu, se ukazuje stále více neudržitelné. Proto se musí vymýšlet stále nové a nové lži. Anglický údajný historik John Cornwell vydal v posledních dnech knihu pod názvem „Hitlerův papež“. Tvrdí, že prý se mu podařilo ve vatikánském archivu objevit nové dokumenty, odhalující prý „fanatický antisemitismus Pia XII.“ Skutečnost je taková, že tyto „nové dokumenty“ byly již dávno publikovány jezuitou Peterem Gumpem, postulátorem v procesu blahohřešení Pia XII. Jedná se o zprávy, které Pius XII. ještě jako nuncius v Mnichově v letech 1919-23, tedy v době, kdy o Hitlerovi nebylo ještě ani vidu, ani slechu, odesílal do Vatikánu. Tam se mimo jiné suše konstatuje, že původci komunistického teroru v Berlíně za tzv. povstání Spartakovců Karl Liebkecht a Rosa Luxemburgová jsou židovského původu. Toto Cornwell uvádí jako doklad údajného „fanatického antisemitismu“ Pia XII. O směšnosti tohoto tvrzení jen na základě suchého konstatování faktu není snad třeba soudně uvažujícího člověka přesvědčovat.

Téměř současně s Cornwellovou knihou byla vydána kniha francouzského dominikána Beta pod názvem „Pius XII.“ Autor v ní publikuje bez jakéhokoliv osobního zaujetí některé nové dokumenty, nacházející se ve vatikánských archivech, svědčící jasně ve prospěch tohoto papeže. Tak například Pius XII. zaslal během války všem nunciům a biskupům zemí obsazených Němci tajný příkaz, aby zachraňovali životy Židů. Náš časopis již dříve publikoval svědectví římského vrchního rabína Izraela Zolliho, který po válce

osobně papeži poděkoval za záchranu 7 tisíc římských Židů (žilo jich tam 10 tisíc), jakož i svědectví pozdější izraelské ministryně zahraničí a premiérky Goldy Meirové. Otec Bet uvádí ještě poděkování velkorabína Herzoga z Káhiry z r. 1944, který napsal příslušnému nunciovi: „Z celého srdce děkuji papeži a Církvi za prokázanou pomoc.“

Zůstává nezvratným faktem, že více než 800 tisíc Židů za druhé světové války bylo přímo nebo nepřímo zachráněno díky aktivitě katolické Církve a osobně papeže Pia XII., v Římě 7 tisíc jeho přímým působením. Paradoxem a dokladem zvrácenosti hodnot je, když tento papež je předmětem útoků a mediálního napadání pro údajné „mlčení“ a „hostejnost“, zatímco nacistickému válečnému zbrohatlíkovi Oscaru Schindlerovi jsou stavěny pomníky a točí se o něm filmy. Ten na rozdíl od Pia XII. nic neriskoval, jeho jediná „zásluha“ spočívá v tom, že z transportu smrti se souhlasem nacistických úřadů vybral přes tisíc Židů, aby pracovali v jeho továrně pro wehrmacht, neboť se nedostávalo pracovních sil z řad tzv. Árijců. Proto tím více je nutno v zájmu pravdy a spravedlnosti bránit Pia XII., který s rizikem deportace a uvěznění své osoby učinil pro Židy zhruba tolik, co proslulý Raul Wallenberg, známý švédský humanista a zachránce Židů.

Podle Fels 4/2000

-rm-

Pozn.: **Wallenberg Raul**, (*1911,+ asi 1947), švédský diplomat. Za druhé světové války působil jako legační rada na švédské ambasádě v Budapešti; podařilo se mu zachránit kolem 10 000 Židů. V roce 1945 byl zadržen sovětskou policií a odvečen do SSSR, kde zemřel.

Co chcete vzkázat čtenářům Immaculaty?

M. Fabrizia: Úcta k Matce Boží a neustálé stávání se dítětem Božím a Mariiným je nejrychlejší a nejjednodušší cesta ke svatosti, která přináší s sebou pokoj a radost.

O. Robert: Zasvěťte se Matce Boží a s trpělivostí přijímejte na sebe svůj kříž jako obět za obnovu Církve, protože obnova světa a rodiny záleží od obnovy Církve.

Děkujeme za rozhovor.

Otázky připravil BS

VÍCE NEŽ POZEMŠŤANĚ

NIC NENÍ SAMOZŘEJMOSTÍ

Při naší měsíční expedici mohlo leccos selhat, a tak jsme měli pro každou eventualitu připravený plán.

Nejvýznamnějším úkolem naší výpravy bylo nasbírat vzorky hornin z horské oblasti Měsíce. Připravili jsme se na shromáždění minimální sbírky, kterou bychom měli přivést v každém případě. I kdybychom museli odstartovat okamžitě, měli jsme mít alespoň některé vzorky kamenů s sebou. To vlastně bylo mnohem důležitější než umístit na Měsíci americkou vlajku nebo vědeckou základnu.

Jakmile jsme vystoupili z měsíčního modulu, sebrali jsme první vzorky kamenů a dali jsme je na místo, které bychom nepřehlédli, ani kdybychom museli narychlo odstartovat. To mělo prvořadou přednost. Celá křesťanská zkušenost je budována na soustavě priorit, celá doba, každý den a v každém ohledu.

Byli jsme na povrchu Měsíce jen několik minut. Sebrali jsme nejnnutnější vzorky půdy a kamenů a připravili jsme se na práci na dalších úkolech.

Když jsme vyšplhali zpátky do měsíčního modulu po prvním dnu pobytu na Měsíci, zalykali jsme se ostrým pachem jako od střelného prachu. Zjistili jsme, že pochází od měsíčního prachu, který se na nás usadil. Uvnitř modulu tento prach zčernal působením kyslíku a po oksyločnění byl cítit opravdu jako střelný prach.

Během nočních hodin však klimatizační a čistící systém podstatně zlepšil atmosféru. V nádobách s hydroxidem lithným se přefiltroval kyslík a byly z něj odloučeny všechny nečistoty. Do nového dne jsme se probudili s čistounkým kyslíkem.

Představte si, že byste byli na Měsíci. Ráno procitnete a slyšíte jemné bručení ventilátorů a čerpa-

foto: National Aeronautics

del v měsíčním modulu. Vidíte zásobníky kyslíku, na kterých závisí váš život. Slouží vám spojovací systém a řídicí stůl počítače, jež vás spojují s řídicím modulem a s ústředním řízením NASA na Zemi. V takové situaci přece neberete ani okamžik jako samozřejmě daný, protože jste absolutně závislí na těchto systémech. A podobně jsme my všichni závislí na našem Pánu.

*Více než pozemšťané,
James Irwin*

Viděla bez zornic

Je možné vidět bez zornic? Lidsky řečeno nikoli. A přesto existuje někdo, kdo to dokáže. Je to paní Gemma De Giorgi, která se bez zornic narodila, dodnes je bez zornic, a přesto normálně vidí od okamžiku, kdy jí otec Pio položil ruce na oči a učinil nad ní znamení kříže!

Stalo se to takto. U Gemmy De Giorgi, která se narodila v Ribeře (Agrigento) o vánoční noci 1939, se velmi brzy ukázalo, že její oči nejsou normální. Prohlídka rodinným lékařem nepřinesla přesnou diagnózu a lékař sám doporučil rodičům, aby si zajeli ke dvěma známým odborníkům v Palermu - byli to dr. Cucco a dr. Contino. Tito oční lékaři zjistili, že děvčátku chybějí zornice, a že tedy bude celý život slepá.

Rodiče byli zoufalí. Měli však pevnou důvěru a ve vroucích modlitbách odporučili své dítě ochraně Matky Boží.

Jednoho dne je navštívila teta, která byla řeholnicí. Ta jim poradila, aby se obrátili na otce Pia. Babička slepého děvčátka se ihned rozhodla, že s ním pojede do San Giovanni Rotondo. Zároveň poprosila tuto řeholní sestru, aby napsala otcí Piovi a poprosila ho o pomoc. Řeholnice neprodleně napsala dopis, v němž velmi snažně prosila o uzdravení děvčátka. Jednou v noci se jí zdálo o otcí Piovi, který jí ve snu řekl: „Kde je ta malá Gemma, za kterou tolik prosíte, až mi z toho třesí hlava?“ Řeholnice, stále ještě ve spánku, mu ukázala na slepou Gemmu; světec se dotkl jejích očí a udělal znamení svatého kříže.

Následujícího dne dostala řeholní sestra dopis od otce Pia: „Milá dcero, ujišťuji tě, že se za dítě budu modlit a přeji mu vše nejlepší.“ Sen i dopis ji velmi povzbudil a ona poradila babičce, aby neprodleně odjela do San Giovanni Rotondo. Babička se nedala dvakrát pobízet, vzala vnučku a vydala se na cestu. Ve vlaku se Gemma svěřila babičce, že do tmy před jejíma očima pronikají nejasné obrysy věcí. Babička tomu nevěřila, vždyť dítě nemělo zornice a vidění bez zornic není přece možné.

Když přijely do San Giovanni Rotondo, spěchaly obě do kostela, aby se u otce Pia vyzpovídaly. Dítě ještě nebylo u prvního svatého přijímání, a proto chtěly, aby jí Tělo Páně poprvé podal otec Pio. Babička důtklivě připomínala děvčátku, aby poprosila světce o modlitbu za uzdravení ze slepoty, avšak Gemma na to v rozčilení zapomněla. Když ji otec Pio uviděl, dotkl se rukou jejích očí a poznamenal je znamením kříže.

Po svaté zpovědi se babička zeptala Gemmy, zda poprosila otce Pia o modlitbu za uzdravení, dítě však odpovědělo, že na to zapomnělo. Babičku přepadl velký strach a dala se do pláče. Šla pak sama za otcem Piem, aby ho poprosila o modlitbu. Ten jí odpověděl: „Důvěřuj, dcero. Ať dítě nepláče a ty také nesmíš plakat. Gemma může vidět a ty to víš.“

Gemma přijala první svaté přijímání z rukou otce Pia; světec jí podal svatou hostii a udělal jí na každé oko křížek. Potom nastala chvíle odjezdu. Když jely vlakem zpět, zpozorovalo dítě, že vidí stále jasněji a jasněji, až konečně vidělo zcela normálně. Jaké bylo doma vzrušení a jaká radost, že Gemma normálně vidí, i když zornice nemá. To je ovšem přirozeně nevysvětlitelné. Zrak Gemma již neztratila a dodnes normálně vidí.

Je živým důkazem Boží všemohoucnosti a Božího milosrdenství, které se projevíly skrze velkého služebníka Božího ze San Giovanni Rotondo.

*Z knihy Otec Pio přítel Boží - dobrodinec lidí
Pasquale Cataneo*

Zlaté výročí svěcení

V sobotu dne 15. dubna prožívali obyvatelé kněžského domova ve Staré Boleslavi velkou slavnost. Náš spoluhráč otec Gabriel Hamerla slavil 50. výročí kněžství. Mši svatou v 10. hod. sloužil společně s otcem provinciálem minoritů Stanislavem Gryniem a dalšími řádovými spoluhráčky v domácí kapli. Při homilii vzpomněl otec provinciál něco málo z jeho života.

O. Gabriel byl společně s dalšími dvaceti kněžskými vysvěcen 16. dubna 1950 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně biskupem Skoupým. Jak sám vzpo-

míná, neměl ani primice, protože již 26. dubna byl klášter obsazen státní policií a o. Gabriel společně s dalšími odvezen do nucené internace v Bohosudově. A tak jeho kněžská dráha začala ve znamení kříže. Tento kříž nesl po celý svůj život. Když byl z internace propuštěn pracoval chvíli jako kaplan u sv. Janů v Brně a pak následovala další místa jako např. Jevičko, Oldřišov. Právě v Oldřišově jej Pán navštívil dalším křížem. Když v roce 1975 opravoval střechu kostela při jedné kontrole pracovníků se pod ním zlomil žebřík a on spadl z několika metrové výšky a narazil si hlavu. Ještě nějakou dobu do roku 1980 vypomáhal v duchovní správě, ale zranění hlavy zanechalo trvalé následky a jeho zdravotní stav se zhoršil natolik, že musel být převezen do kněžského domova v Senohrabech a po jeho zrušení do Staré Boleslavi. V současné době se jeho stav zlepšil díky péči sester Vincentek natolik, že je schopen sám sloužit mši svatou a starat se o přípravu liturgie v domácí kapli. Jak samy sestry říkají, mají v něm neocenitelného pomocníka a skutečného duchovního otce. Chceme o. Gabrielovi přát hojnost Božího požehnání, stálou ochranu Panny Marie a jednou věčnou odměnu v nebeském království za všechny oběti, které ve svém životě při jeho budování na této zemi přinesl.

redakce

KONALA SE KAPITULA

Draží čtenáři,

jak si mnozí z vás, zvláště ti, kteří jsou spojeni s našimi konventy, všimli, proběhly u nás personální změny. Tyto změny způsobila kapitula našeho řádu, která probíhala v tomto roce v krnovském klášteře ve dvou částech v lednu a v únoru. Tato kapitula byla kapitulou volební a volila nové představené v naší provincii. Provinciálem našeho řádu zůstal o. Stanislav Gryň, jeho zástupcem se stal o. Metoděj R. Hofman, sekretářem provincie br. Václav K. Puczek a dalšími členy provinční rady jsou o. Marek M. Duda a o. Miroslav Paluch.

Představenými jednotlivých konventů byli jmenováni o. Hyacint Skupieň pro Prahu, o. Metoděj R. Hofman pro Brno, o. Marek M. Duda pro Jihlavu, o. Miroslav Paluch pro Opavu a o. Josef Goryl pro Krnov. Zde v brněnském konventu i nadále zůstává redakce časopisu *Immaculata* a můžete se s důvěrou obracet na bratra Bohdana Heczka, který je technickým redaktorem tohoto časopisu. Šéfredaktorem časopisu a zároveň národním ředitelem MI zůstává o. Josef Goryl, na kterého se můžete obracet na krnovskou adresu: Konvent minoritů, Štursova 2, 794 01 Krnov; tel.: 0652/711799.

o. Mgr. Metoděj R. Hofman, OFMConv.

„Duchovní otče, Liba z našeho společenství loni maturovala a chodí s Ondřejem. Ondřej pracuje na stavbě. Po práci si jde občas s kamarády sednout na pivo. Bohužel, dělá to stále častěji, dokonce byl několikrát opilý. Když mu to Liba vyčítala, slíbil, že si bude dávat větší pozor, ale za několik dní se s kamarády znovu opil. Je z toho nešťastná. Na společenství jsme ji radili, aby se rozešli. Kdyby to tak pokračovalo, jejich vztah nemá perspektivu. Když si Ondřej nedá říci, je na nejlepší cestě stát se alkoholikem. Manželství s alkoholikem není žádná výhra. Liba ho však má velmi ráda, je ochotna mu vždy odpustit a věřit jeho slibům, že si už dá pozor. Má to cenu, aby spolu chodili, když si Ondřej neumí poručit?“

Rozhovory se Sylvou

Alkohol je vážný problém

Sylvo, alkohol je vážný problém. Bez něho se často v našich rodinách neobejde žádná významnější událost. Neobejde se na křtinách, na svatbách ani na pohřebních hostinách. Nechybí při oslavě narozenin nebo jmenin, nechybí při uzavírání větších obchodů a smluv. Nemyslím, že bychom se museli stát abstinenty. Vždyť sám Pán

Ježíš svojí přítomností na hostinách poželhal radostné společenství lidí při společném jídle, ke kterému celkem samozřejmě patřil i pohár vína. Bylo to při poslední večeři, když nad kalichem s vínem vyslovil slova proměnění: „Toto je kalich mé krve... to konejte na mou památku.“

Tento plod vinné révy a lidské práce byl pro lidi už od nepaměti pokušením k nadměrnému požívání. Z čeho vyplývá nemíra? Ze slabé vůle člověka. Říká se, že alkohol je pro chlapy, pro skutečné chlapy. Skutečnými chlapy jsou jen ti, kteří si dokáží poručit a říct „dost“. Nejsou jimi ani ti, kteří jsou ovládáni jinými vášněmi.

Alkohol je schopný člověka postupně ovládnout. Nejprve jen příležitostně, ale později stále častěji a častěji až člověk nabude návyk, a řekněme to na plnou pus, onemocní, stane se alkoholikem. Odborníci vědí, že čím mladší člověk se oddá nemírnému požívání alkoholu, tím snáze se z něho stává alkoholik. Podle všeho Ondřej má předpoklady, aby se ním stal, ale nemusí to tak být, jestliže se stane mužem na pravém místě, jestliže se naučí říkat dost alkoholu a svým kamarádům od pohárku. Liba by se s ním nemusela rozejít, ale měla by si uvědomit, že jestliže se Ondřej nezmění, má velkou šanci vzít si alkoholika a sním samozřejmě všechno to, co s tím v rodinném životě souvisí.

Má však i jinou možnost: pomoci Ondřejovi, aby se zlovyku zbavil dřív, než budou spolu uvažovat o svátostném manželství. Především ať

mu dá jasně a otevřeně najevo, že jeho posezení u piva, která končívají opilostí, nemůže tolerovat. Měla by přitom usilovat, aby se víc zapojoval do života společenství mladých věřících a ukázat mu, že mladý člověk má i jiné, dokonce lepší způsoby zábavy, než je vysedávání v zakuřeném hostinci u piva. Přivést ho ke sportu, k práci s mladšími, především k pravidelnému svátostnému životu. Vysvětlit mu, že měsíční svatá zpověď a časté svaté přijímání jsou nejen posilou ve víře, ale posilují i vůli, aby dokázala odolávat pokušení alkoholu.

Jako poslední řešení navrhuji Libě ultimatum: „Ondřeji, jestliže nepřestaneš pít, je mezi námi definitivní konec.“ Na některé chlapce platí jen toto.

Děvčata, uvědomte si, že budete mít takové manžele, jaké si vychováte! Sylvo, Libo i když máte své chlapce rády, nezapomínejte, že máte i důležitou úlohu pomáhat jim v sebevýchově na ušlechtilé lidi a manžely a jednou i na starostlivé a milující otce.

Pamatuji na vás v modlitbě.

P. Ladislav Csontos SI

Máme v Něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s Jeho vůlí“ (1 J 5,14).

Vyslyšené ale nesplněné prosby

Touhy lidí jsou různé. Některé se rodí z konkrétní potřeby, jiné vznikají jako výtvor představitosti. Jejich naplnění se stává předmětem mnoha snažení. Často, hlavně v situacích, když vynakládané úsilí nepřináší očekávané plody, obrací se člověk se svými touhami k Bohu. Stává se však, a to poměrně často, že také modlitba nepřináší požadovaný výsledek. Pokud se jedná o velmi důležité věci, jako třeba záchrana života milované osoby, záchrana rozpadajícího se manželství, anebo nalezení pracovního místa nutného pro udržení rodiny a byla-li modlitba horlivá, pak její nesplnění může být pocítováno jako odmítnutí a vést ke ztrátě víry. Pomocí Boží milosti se člověk může zachránit před tímto nebezpečím, pokud najde odpověď na otázku: proč? Proč modlitba nebyla účinná? Možná, že krátké zamyšlení nad Ježíšovým rozhovorem s Jakubem a Janem, pomůže těm, kteří si kladou tuto otázku.

Zebedeovi synové se obrátili na Ježíše: „Mistře, chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme“ (Mk 10,35). Slovo „chceme“ má zde zcela zvláštní význam. Zahrnuje tady nejen touhu, ale i celý vnitřní postoj učedníků. Přicházejí se svými vlastními představami,

vlastními plány bez ohledu na osudy zbývajících deseti apoštolů ani na to, co s nimi v budoucnu zamýšlí jejich Mistr. Ježíš, jako by si toho ani nevšiml, jim odpovídá: „Co chcete, abych vám učinil?“ (Mk 10,36) Je připraven je vyslyšet. On se nikdy neobrací zády k člověku, který k Němu přichází se svou potřebou - vždy poslouchá. Otázka Ježíšova jim dodala odvalu, a proto vyslovují svou prosbu: „Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě“ (Mk 10,37). Toužili po tom, aby jejich místa v království nebeskem byla velmi významná. V podstatě neprosili o nic zlého. Jejich prosba - ve skutečnosti poněkud okázalá - mohla být vyplněna bez porušení Božích přikázání nebo dobra někoho jiného. Pán Ježíš však odpovídá: „Nevíte, oč žádáte“ (Mk 10,38). Oni však věděli, oč žádají. Věděli, že žádají o veliké vyznamenání. A tudíž jejich nevědomost se netýkala předmětu prosby. Podstata této nevědomosti byla v tom, že neznali Otcovu vůli vůči jim samotným. Dokonce se nesnažili ji poznat - před vyslovením své prosby se nezeptali Ježíše, jaké má vůči nim plány. Učitel obrací jejich pozornost na nutnost zařadit jejich touhy do souladu s vůlí Boží: „Můžete pít

kalich, který já piji, nebo být pokřtěni křtem, kterým já jsem křtěn?“ (Mk 10,38). Jakub a Jan chápali dobře, že se jich ptá, zdali jsou připraveni na utrpení - tak jako kalich, tak i křest byly ve Starém zákoně synonymy utrpení. Upřímně vyznali, že jsou připraveni na to, co má být údělem Ježíše. Jejich touhy byly teď usměrněny na vyplnění vůle Boží - chtěli mít s Božím Synem podíl na díle spásy. Teprve nyní byli připraveni na přijetí skutečnosti, že Učitel nevyplní jejich prosbu okamžitě, neslíbí jim první místa ve svém království: „Ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jímž jsou připravena“ (Mk 10,40). Pán Ježíš jim pomohl objevit, že pro Boha je nejdůležitější jejich spása a také spása jiných lidí. Vyplnění lidských tužeb je dílem jeho milosti jedině tehdy, když to poslouží k dosažení tohoto posledního cíle.

Když přicházíme k Bohu s našimi prosbami, nestačí, abychom byli přesvědčeni, že jejich splnění bude dobrem podle našich nejlepších představ. Je nutno se ještě zeptat, zdali se shodují s vůlí Boha, který především usiluje o naši věčnou spásu a teprve na druhém místě o naše časné potřeby. Je to nesmírně těžce pochopitelné pro ty, kdo nemají víru. Jak je možno přesvědčit matku, že smrt jejího dítěte je v konečném důsledku větší dobro pro ně, než šťastný život, když schází víra, že smrt je jen přechodem do věčné existence s Bohem. Jak je možno vysvětlit někomu, kdo se bezvýsledně modlí o práci, že i to může posloužit pro jeho spásu a také pro spásu jiných, pokud v perspektivě víry nedokáže spojit svou samotu a pocit neužitečnosti se spasitelnou samotou a neužitečností toho, který se na kříži stal odmítnutým úhelným kamenem (srv. Sk

foto. BS

4,11). Je obtížné následovat Pána Ježíše, který se modlil: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mne tento kalich, ale ne, co já chci, nýbrž co ty chceš“ (Mk 14,36). Kdo se dokáže takto modlit v síle Ducha Svatého, nikdy nepodlehne bolesti zklamání a neztratí víru v dobrotu Boha.

Bůh odpoví na všechny prosby, vyslyší všechny, ale ne všechny splní. Je dobré si zapamatovat, že smysl tohoto nesplnění je možno pochopit teprve s odstupem času. Avšak v některých případech pochopíme všechno až na věčnosti.

Pavel Ptasznik, *Žródlo* 42/1997

Carl von Linné (1707-1778)

Přírodovědec, zakladatel moderní botaniky a původce soustavy rostlin.

„Viděl jsem přecházet kolem sebe věčného, nekonečného, vše-vědoucího a všemohoucího Boha, a z úcty jsem padl na kolena.“

Hnutí Světlo - Život

Již několik let se u nás konají rekolekce pro mládež tzv. Oázy, na které pravidelně, prostřednictvím Immaculaty, zveme a které jsou organizovány v rámci hnutí Světlo - Život (řecky ΦΩΣ-ΖΩΗ). I letos chceme pozvat vás, mladé lidi, a nabídnout vám pomoc při prohloubení vaší víry.

Hnutí vzniklo v Polsku a je spojeno s postavou profesora pastorální teologie, kněze Františka Blachnického.

Otec Blachnicki celý život vyznával, že strach je nedůstojný křesťana. Za druhé světové války se aktivně účastnil odboje. Byl dopaden a odsouzen na smrt. V cele smrti prožil své obrácení a úplně odevzdal svůj život Kristu. Z celý smrti ho vysvobodila Rudá armáda.

Po válce se stal knězem a začal působit v letech nejtěžšího stalinismu (r. 1953). Navzdory situaci začal vychovávat mládež a jezdil s ní na letní tábory spojené s růžencem. Společenství mládeže bylo zasvěceno Neposkvrněné. Zároveň se o. Blachnicki zapojil do boje proti alkoholu. Mravní zkaženost považoval za větší zdroj zotročení než komunismus. Jeho činnost vzrostla natolik, že už v 60. letech vznikalo kolem něho protialkoholní hnutí, které zasahovalo celé Polsko.

Orgány moci dostaly z rozvoje činnosti o. Františka strach. Proto ho na rok uvěznilo. Po návratu z vězení

se o. Blachnicki vrací na studia a získává doktorát pastorální teologie. V jeho práci se objevily tři nové zdroje inspirace: Dokumenty II. Vatikánského koncilu, katechumenát a evangelizace.

Roku 1967 o prázdninách realizoval poprvé patnáctidenní evangelizační rekolekce, roku

1968 přijal řecký symbol ΦΩΣ-ΖΩΗ a začíná formovat skupiny mladých - objevilo se nové hnutí. Kard. Wojtyla ho r. 1977 zasvětil P. Marii, Matce Církve. Během desíti let se z 1 500 účastníků rozrostlo na 76 000 a zcela zlikvidovalo státní monopol na výchovu mládeže. Hnutí se také rozšířilo do České republiky,

Hnutí Světlo - Život je orientováno na obnovu Církve. Název Světlo-Život ukazuje, že jde o život podle Boží pravdy - Ježíše Krista. Po přijetí Krista se člověk začne obnovovat podle Božího plánu, vytváří si vlastní prostředí a nakonec jeho život začne vyzařovat navenek do světa. Důležitým zdrojem Boží pravdy je Písmo, liturgie, společenství Církve, vlastní rozum a svědomí. K přijetí pravdy však musí být člověk disponován Duchem Svatým a vnitřní poslušností, jakou v nejvyšší míře ukázala Panna Maria.

Charakteristickým rysem hnutí jsou právě zmiňované prázdninové rekolekce, Oázy živé Církve. Účastníci na nich mají učinit osobní zkušenost s „ideálním“ společenstvím katolické Církve.

Takže milý bratře, sestro, tolik informace o hnutí Světlo - Život a o oáze. Nyní je na Tobě, abys učinil a učinila rozhodnutí, přijmout nebo nepřijmout pozvání. Doporučuji Ti však odhodlat se a jet. Budeme se na Tebe těšit.

Letošní Oáza I. stupně se bude konat na Cvilíně u Krnova

ve dnech 7.7. - 23.7.2000. Je určena pro mládež od 15 do 25 let. Cena pobytu bude 1500,- Kč. Všechny podrobnější informace je možné získat na adrese: **o. Josef Goryl, Štursova 2, 794 01 Krnov, tel.: 0652/ 711 799, mobil: 0603 801 773**

foto: -jg-

PŘÍBĚH SÁRY, KTERÁ PŘEŽILA POTRAT

foto: ProLife

Sára se svou maminkou

bolest je pro ni nesnesitelná, když se na mne podívá a ví, že potratila mého bratra. Říká, že „můj život zachránila ochranná ruka Všemohoucího Boha... a že Jeho ruka mne zakryla a schovala v její děložce a ochránila mne před skalpelem smrti“.

Narodila jsem se s vrozenými oboustranně vykloubenými boky a dalšími fyzickými potížemi. O devět dní později mi dal ortopéd na každou nožičku sádru. Moje maminka každé pondělí ráno odstranila sádru kleštěmi na ohýbání drátu a šla se mnou k lékaři pro novou sádru. Když mi bylo šest týdnů, dostala jsem první sádru na celé tělo. Následovalo mnoho operací a sáder. Bohužel, lékaři mi řekli, že nyní budu muset být operována asi každých pět let (modlete se za mne, prosím).

Dnes studuji medicínu a jsem národní mluvčí „ProLife“ (pro život). Děkuji Bohu, že jsem ten potrat přežila, ale bolest v mojí rodině pokračuje. Na památku mého bratra Andrewa jsme pořídili pamětní náhrobek a dali na hřbitov v jižní Kalifornii. Stojí na něm: 'ANDREW JAMES SMITH, DVOJČE SÁRY - V NAŠICH SRDCÍCH BUDEŠ VŽDY ŽIVÝ - LISTOPAD 1970.'

Prosím, abyste rozšířili náš příběh, aby tragédie potratů přestala ničit děti a rodiny. Každý potřebuje znát pravdu o potratu.“

Sarah Smith se stala jednou z nejlivnějších bojovnic „pro-život“. Její vzrušující svědectví oslovuje srdce, mění smýšlení a zachraňuje životy; rozbíjí pro-potratové lži. Sarah hovořila v rozhlase, televizi, na konferencích, shromážděních a v kostelích po celých USA a také ve světě - byla např. v Římě, Austrálii, Mexiku a El Salvadoru. Ti, kteří ji slyší, nikdy její úžasný příběh nezapomenou. Když spatříte Sárku, vidíte obličej krásné ženy, která by dnes nemusela být naživu, kdyby potratář dokončil svůj „úkol“.

podle materiálů ProLife

Sarah Smith vypráví. „Moje maminka před čtyřicet lety otěhotněla, ale rozhodla se pro potrat. Nevěděla, že čeká dvojčata. Můj bratr a já jsme byli pod jejím srdcem - živí - a oba jsme chtěli žít.

Je to děsivé, když si pomyslím, že jsem byla málem potracena, když moje maminka podstoupila potrat metodou D&C. Ale nějakým zázrakem jsem přežila! Můj bratr neměl takové štěstí. Andrew byl zabit a navždy jsme jej ztratili.

Moje maminka toho hluboce lituje. Ví, že ta

foto: ProLife

Sára při setkání s papežem (1996)

Nedávno jsme měli návštěvu. Při běžném hovoru jsme se zarazili nad tím, jak naše známá velmi často během řeči, aniž si to uvědomuje, používá slova jako: „ježíšmaria“ nebo „panebože“. Uvědomila jsem si, že tyto výrazy jsou mezi lidmi zcela běžné, můžeme je slyšet na každém rohu, v televizi, rádiu apod.

Začala jsem uvažovat o pravém vý-

znamu těchto slov. Dočetla jsem se, že ve starověku nebylo jméno jen konvenčním označením, ale vyjadřovalo místo každé bytosti ve vesmíru. Bůh dovršuje své stvořitelské dílo tím, že dává jméno každému stvoření, dni, noci, nebi, moři (Gn 1,3-10) i každé z hvězd (Iz 40,26) a potom pověřuje Adama, aby pojmenoval všechna zvířata (Gn 2,20).

Ve Starém Zákonu jméno, které se dává novorozenci, vyjadřuje jeho budoucí činnost nebo poslání, např.: Jákob je ten, který zabere místo jiného (Gn 27,36), Nabal je opravdu přílehavé jméno - znamená blázen... Jméno může také vyjadřovat okolnosti narození: umírající Ráchel například nazývá své dítě „synem bolesti“, ale Jákob mu dává jméno Benjamín „syn mé pravice“ (Gn 35,18)... Někdy je to prorocký výraz, kterým je dítěti přána pomoc izraelského Boha: Izaiáš - „necht Bůh spasí“. Bezejmenný člověk je takřka člověk neexistující.

Jméno je totéž co osoba, a proto ten, kdo má v moci jméno, má v moci osobu. Jména božstev jsou důležitá ve všech kulturách. Izraelský Bůh si dává jméno sám. Bůh Mojžíšův je zpočátku znám jen jako: Bůh předků, Bůh Abrahámův, Izákův a Jákobův. Poslední jmenovaný se dotazuje anděla, se kterým bojuje, na jeho jméno, ale dostává se mu odmítnutí (Gn 32,30). Na hoře Chorébu, však zjevil Bůh Mojžíšovi své skutečné jméno: „Jsem, který jsem“ - Jahve (Ex 13-16). Bůh zjevuje své jméno proto, aby ho člověk mohl vzývat a aby se mu klaněl pod skutečným, pravým jménem.

Proroci později řeknou, že je to jméno jediného, skutečného Boha: „Žádný Bůh nebyl utvořen přede mnou a ani po mně žádný nebude utvořen.

To jsem já, Hospodin“ (Iz 43,10). „Jiné Jméno tedy nebude trpěno v Izraeli“ (Ex 23,13). Izrael si má zjeveného jména Božího vážit a „nevyslovovat je nadarmo“ (Ex 20,7; Dt 5,11). Bůh není k dispozici nikomu a kdo zneužívá Jeho Jméno, dopouští se opovržlivosti, pokouší Boha, kterému

už neslouží, ale kterého se snaží využívat pro své vlastní účely.

POUHÉ JMÉNO?

To platí i pro křesťany, nový Izrael.

Jméno Ježíš, jak jsem zjistila, znamená „Jahve pomáhá“, hebrejsky „Jehošua“ zkráceně „Ješua“. Toto jméno nebylo v Izraeli neobvyklé, ale tím, že Bůh v něm naplnil svá zaslíbení, nabralo nového významu. Ježíš Kristus je ten proroky slíbený Mesiáš, který nás vykoupil z otroctví hříchu a ze smrti. On je naším Pánem a je roven Otcí, je Bůh. Stejná úcta patří tedy Bohu Otcí i Jeho Synu, Ježíši Kristu. Apoštol Pavel říká, že „Ježíšovo jméno je nad každé jiné jméno, při kterém musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí“ (srv. Flp2,10). Apoštolové jdou hlásat radostnou zvěst právě ve jménu Ježíšově, modlí se v Jeho jménu, uzdravují nemocné v Jeho jménu a také pro to jméno trpí. Všichni jsou zváni, aby se obrátili a uvěřili ve jméno Ježíše Krista a následovali ho. K tomu jsme zváni i my.

Nejdokonaleji věřila a následovala Krista jeho Matka, Panna Maria, a Pán ji obdařil velikými milostmi. Proto Jí, my křesťané, odevzdáváme náležitou úctu.

Vidíme, že vyslovovat slova jako „ježíšmaria“ nebo „panebože“ bez úcty znamená přinejmenším vůbec nic nevědět o tom, kdo je Bůh, kdo je Ježíš a kdo Panna Maria.

A jaký by měl být náš vztah k nim? Plný lásky a svrchované úcty. Zkusme alespoň trochu vynahrudit Pánu všechny urážky a vždy, když uslyšíme, že Boží jméno je vyslovováno bez úcty, pomodleme se v duchu modlitbu chvály např.: „Ježíš je Pán,“ „Jméno Ježíš ať je pochváleno.“ Jestli je to možné, zkusme si s danou osobou promluvit na toto téma.

Radka

Pouť Sv. otce do Fatimy

Sv. otec přijal pozvání portugalských biskupů a ve dnech 12. a 13. května navštíví hlavní město Portugalska Lisabon a mariánské poutní místo Fatimu. Ve Fatimě 13. května na svátek Matky Boží Fatimské vyhlásí dva pasáčky, sourozence Františka (1908-1919) a Hyacintu (1910-1920) Martovy, blahoslavenými.

V době od května do října r. 1917 spolu se svou ještě žijící sestřenicí Lucií dos Santos měli vždy 13. každého měsíce zjevení Matky Boží. Matka Boží skrze ně vyzývala svět k obrácení a modlitbě. Prosila děti o modlitbu a pokání za hříšníky a pro vyprošení pokoje prosila o zavedení pobožnosti k Jejímu Neposkvrněnému Srdci, jemuž má papež zasvětit celý svět. Na 13. květen také připadá výročí atentátu na papeže Jana Pavla II. (1981). Sv. otec tuto událost chápe v souvislosti s poselstvími z Fatimy, a proto podle výzvy Panny Marie papež zasvětil v květnu 1982 ve Fatimě celý svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a toto zasvěcení opakoval ještě 25. března 1984 v Římě.

Brzy po zjeveních tehdejší kongregace pro kanonizace uznala, že sourozenci Martovi umřeli v pověsti svatosti a v roce 1952 začal proces jejich bla-

hořečení. 13. května 1989 papež Jan Pavel II. potvrdil, že obě děti žili podle křesťanských ctností v hrdinské míře. V červnu minulého roku kongregace potvrdila skutečnost zázračného uzdravení nevléčitelně nemocné Marie Emílie Santos, které se uskutečnilo na přímlyvu dětí z Fatimy.

Spolu s několika mladými mučedníky za víru z prvních století křesťanství to budou nejmladší blahoslavení v dějinách Církve.

Lucie, František, Hyacinta

Uzdravení nevléčitelně nemocné

Jedná se o Marii Emílii Santos, Portugalku, která již od roku 1946, od jejích 16 let, trpěla na revma a měla také problémy při chůzi. O dva roky později, co se u ní objevily první příznaky, dostala silnější bolesti do nohou a nebyla schopna žádného pohybu. Lékaři se nejdříve domnívali, že se jedná o zánět míchy tuberkulózní povahy. Podrobila se neúspěšnému chirurgickému zákroku na páteři a kvůli velkým bolestem na dolních končetinách nemohla už více chodit.

V souvislosti s bolestmi se opět podrobila na Univerzitní klinice operaci. Její stav se ale ještě více zhoršil, a to do té míry, že nastalo úplné ochrnutí dolních končetin. Marie Emílie ležela od té

doby na tvrdé posteli a mohla pohybovat jen hlavou a rukama. V roce 1978 se objevil syndrom zimnice, kterému 6 let nedovedl nikdo stanovit žádnou diagnózu. Pro neschopnost vědy během 22-letého ochrnutí hledala nemocná své útočiště v Boží pomoci, a sice skrze přímlyvu Božích služebníků Františka a Hyacinty Martových. 25. března 1987 náhle pocítila teplo v nohou a mohla se i posadit. Dokonce se 20. února 1989 bez cizí pomoci zvedla z postele a udělala několik bezbolestných prvních kroků a hned poté se mohla bez cizí pomoci i volně pohybovat.

Členové kolegia lékařských odborníků jednohlasně prohlásili, že toto uzdravení je nečekané, úplné, trvalé a vědecky neobjasnitelné.

z Dekretu o zázračném uzdravení

Poznámka: O událostech z Fatimy se píše např. v knížce „Fatima - Maria hovoří k světu“ od Prof. Dr. Gonzagy da Fonseca, jež vyšla v mnoha světových jazycích, v češtině v nakladatelství Cor Jesu v roce 1993.

Milé děti,

jeden učitel se ptal žáků, kým by chtěli být, kdo je jejich vzorem a proč.

A slyšel různé odpovědi. Někdo řekl, že by chtěl být jako Michael Jackson, protože dobře zpívá, umí tančit a všichni ho znají. Jiný zase, že má rád Arnolda Schwarznegera, neboť je silný, vysportovaný a ve filmech vždycky vyhrává. Jinému se zas líbí fotbalista Alessandro Del Piero, protože umí dobře hrát a dávat góly. I další chlapci a děvčata nadšeně mluvili o svých idolech, které znají především z televize. Učitel si všiml, že Monika nic neříká, jenom sedí a přemýšlí. A tak se také zeptal jí. Monika řekla, že by chtěla být jako Hyacinta. Ostatní spolužáci se zarazili a ptali se: „Hya... co?!? Kdože to byl?“

A tak začala Monika vyprávět příběh, který se stal v Portugalsku, neda-leko vesnice Fatima, v roce 1917. „Matka Boží se tam několikrát ukázala třem malým pasáčkům ovcí - sedmileté Hyacintě, jejímu devítiletému bratru Františkovi a jejich desetileté sestřence Lucii - a prosila je, aby Ji pomohli zachraňovat duše ubohých hříšníků modlitbou a snášením utrpení, jež na ně v životě přijdou. Matka Boží vysvětlovala dětem, že hodně hříšníků přichází do pekla jen proto, že se za ně nikdo nemodlí a nepřináší žádné oběti. Později jim Madona svěřila tři tajemství ohledně budoucnosti světa.

Zpráva o zjevení se roznesla po okolí, a na místo zjevení přicházelo mnoho zbožných i zvědavých lidí. Zlí lidé, kteří nechtěli věřit v Boha ani Ho poslouchat, rozšiřovali zprávy o tom, že děti lžou, že všechno je jeden velký podvod. Dokonce malé pasáčky uvěznila a vymáhali na nich vyznění svěřeného tajemství. Když to nechtěli udělat, hrozili jim, že je zabijí. Avšak naši pasáčci zůstali pevní. Říkali, že jestliže je zabijí, budou už s Pan-

nou Marií. Takže hrozby nepomohly a nakonec je museli propustit.

Pašáci se svěřeného úkolu horlivě chopili. Už nevěnovali tolik času dětským hrám, ale prosili v modlitbě Pána Ježíše za hříšníky, aby jim odpustil a i je zachránil.

Když později Hyacinta a František onemocněli španělskou chřipkou, nestěžovali si, že na ně Pán Bůh zapomněl, ale hrdinsky snášeli utrpení. Říkali,

že to rádi snášejí za hříšníky. Po velmi těžkém průběhu nemoci si je Panna Maria vzala k sobě do nebe. Ze tří malých pasáčků žije ještě Lucie, které bude letos již 93 let.“

Celá třída mlčky poslouchala Moniččino vyprávění. Někteří všemu nerozuměli, protože byli z nevěřících rodin a nic nevěděli o Bohu, ale bylo vidět, jak je to všechno zajímavé.

Pan učitel pochválil Moniku za tak vznešený vzor a za to, jak dobře zná své svaté „idoly“. Ostatním řekl, jak moc je důležité, znát ty, které si bereme za vzor, protože některé televizní či jiné „hvězdy“ nežijí moc dobrým životem a napodobovat je by nebylo správné. Pak pokračoval, že všechno zlo, které je na světě, pochází právě z lidských hříchů, z toho, že si lidé navzájem závidí, že lžou, okrádají se, že se nesnaží žít podle Božích přikázání, u kterých často ani nic nevědí.

Když skončila hodina, musela Monika zase znovu vyprávět svým kamarádům a kamarádkám o událostech z Fatimy. Tak moc je to všechny zajímalo. Někteří spolužáci se jí však posmívali, ale Monika dobře věděla od svých malých hrdinů, že pro pravdu a pro Pána Ježíše je třeba něco vydržet, a tak si z toho moc hlavu nedělala.

A co vy, děti? Kdo je vašim idolem, koho chcete napodobovat?

váš br. Bohdan

Poděkování

Děkuji Ti za pomoc nejsvětější Immaculato, když srdce bolí a strach duši svírá, modlím se k Tobě má útěcho.

Sílu i naději dá mi v Tvou pomoc víra.

Jsi pro mě jasnou hvězdou v smutných tmách, která pořád naději září jasně.

Jen díky Tobě přemáhám zlý strach, že srdce moje bolavé se zastaví a zhasne.

Vroucně se modlím Pod ochranu Tvou a Ty pokaždé mi dáš víru a pomůžes.

K žití dáš odvahu a sílu novou, protože věřím, že nade mnou bdítí chceš.

Díky Ti, že každé ráno mohu vstátí, že po noci zlé se mi síla vrátí,

Ty pomáháš bolest a beznaděj překonávatí.

Dík, velký dík Ti, Čistá, Milosrdná moje Máti.

Jan z jihu Čech

Vážená redakce,

ráda bych prostřednictvím Vašeho časopisu poděkovala Panně Marii za pomoc a Boží ochranu.

15. srpna 1996, v den svých narozenin, byl můj syn na táboře. Při hře spadl ze stromu a byl krátce v bezvědomí. Manžel, kterého děti ihned zavolaly, si všiml, že má syn na krku zázračnou medailku, u které se při pádu roztrhla šňůrka a proto mu ji dal do náprsní kapsy. Po procitnutí se syn nejdrív zeptal na medailku a pak si ztěžoval na bolesti v zádech. Než dojela záchranná služba, připravily děti přístupovou cestu, jednalo se totiž o hustě zalesněný terén s prudkým stoupáním, a pak pomáhaly s přenášením přístrojů a raněného do sanitky.

Při první hospitalizaci, v místě úrazu, lékaři ne našli na RTG snímcích žádné změny, a tak syna druhý den propustili s tím, že se jedná jen o pohnožení páteře a otřes mozku. Převážen byl v osobním autě téměř 80 km v sedě. Pro velké bolesti dostal utiňující léky.

Doma bolesti neustupovaly a jeho stav se nelepšil. Své obavy jsem svěřila Panně Marii a prosila jsem Ji o pomoc. Desátý den po úrazu jsem naléhala na obvodního lékaře, aby ho nechal znovu vyšetřit. Tehdy jsem v skrytu duše prosila Pannu Marii,

aby mě odeslal k jednomu specialistovi, ke kterému syn sice přímo nepatřil, ale kterého znám jako výborného lékaře. Stalo se. Odborný lékař se sice podivil, proč jsme k němu odesláni, přesto však syna vyšetřil, a protože sám začal mít obavy o jeho zdravotní stav, nechal udělat nové RTG snímky.

Na snímcích se zobrazila zlomenina tří obratlů v oblasti přechodu hrudní a bederní páteře se snížením o třetinu původní výšky. Syn byl ihned převezven na chirurgické oddělení. Naštěstí se stav stabilizoval a k dalšímu snížení nedošlo, a tak místo původně plánované operace, dostal po 4 týdnech korset a byl propuštěn do domácí péče.

V lednu se pak mohl vrátit zpět do školy, i když korset nosil až do května.

Matko Boží, tímto Ti opožděně děkuji za Tvou pomoc a Boží ochranu i za to, že můj syn má jen minimální následky.

vděčná Majka, Hovězí

Neposkvrněná Panno Maria,

děkuji Ti touto cestou za stálou ochranu a pomoc celé naší rodině, zvláště za vyslyšení mé prosby za uzdravení manžela. Loni v červnu ho u oběda postihla náhlá příhoda. Upadl do bezvědomí. Nemohla jsem ho nechat samotného, aby nespádl a víc se neporanil, proto jsem se nedostala ani k telefonu, abych zavolala pomoc. Udělal to za mne náš jedenáctiletý vnuk, který se právě vrátil ze školy. Nebyla jsem schopna nic, než jen volat: „Panno Maria, pomoz nám.“

Během krátké doby přijela sanitka a manžela odvezli na odd. ARO do nemocnice. Do večera se z bezvědomí probрал, druhý den byl přeložen na JIP a během 11 dnů byl zpátky doma.

Má prosba byla vyslyšena, vždyť o Tobě, Nejdobrotivější Panno Maria, nebylo slýcháno, že bys koho opustila, kdo se k Tobě s důvěrou obrací.

Naše drahá Matičko, děkujeme za všechno, čeho se nám na Tvou přimluvu dostalo.

čtenářka Jaroslava z Moravy

Ďakujeme Panne Márii Zázračnej Medailky a Pátrovi Pioví za prímluvy, po ktorých se náš 35 ročný zať Peter uzdravil z ťažkej, život ohrožujúcej infekcie nohy.

Rodina Krčméry, Bratislava

Jela jsem do Františkových lázní. Cesta trvala 8 hodin. Po nastoupení do vlaku jsem si původně chtěla narovnat nohy na protější sedadlo, ale nakonec jsem si to rozmyslela a normálně v sedě usnula. Před Prahou nás všechny v kupé probudila rána. Byla to velká krosna, která spadla z vrchu na podlahu zrovna na místo, kde jsem původně chtěla mít natažené nohy. Uvědomila jsem si, že jsem asi byla uchráněna od těžkého úrazu.

Děkuji Ti Panno Maria za ochranu.

Marie, Velké Losiny

Chci z celého srdce poděkovat Pánu, že na přímluvu své Matky a našich bratří a sester z „Nebeské provincie“ - hlavně sv. Maxmiliána Maria Kolbeho a Anežky České - pomohl naší příbuzné v těžké nemoci.

s. Barbora, Opava

Děkuji Panně Marii a o. Piovi za vyslyšení mých proseb o narození zdravé holčičky. Narodila se nám před vánoce, opravdu jako dárek pod stromeček. Ještě, když jsem byla těhotná, mé 2 nejstarší děti, které jsou již v pubertě, se nedovedly vypořádat s tím, že budou mít malého sourozence. Nemohly pochopit, že jejich maminka čeká již páté dítě. Všechno jsem se snažila svěřit v modlitbě Panně Marii a také jsem Jí své děťátko zasvětila. Nyní, když je nejmladší sestřička na světě, všichni ji milují a jsou k ní něžní, dokonce i syn, který jinak své city neprojevuje. Ještě nikdy jsem necítila takovou radost jako nyní, při narození našeho pátého děťátka.

Panno Maria, prosím o dar víry pro celou naši rodinu.

Eva, Veřovice

Když můj syn jel v loni v září ráno do práce, potkal v zatáčce, v protisměru, kamion s vlekem. Šofér kamionu se lekl, strhnul volant a kamion se začal naklánět. Syn ještě stačil podjet a jen co prolítl, vlek se převrátil. Syn byl v šoku. Stačilo se jen okamžik zpozdit a zůstal by pod vlekem. Šoferovi se také nic nestalo. Auto padlo na betonový plot a přerazilo betonový elektrický sloup. Syn přijel domů a když mi to vyprávěl, uvědomila jsem si, že zrovna v tu chvíli, co se mu to přihodilo, modlila jsem se růžencem. Říkala jsem si, jak je mocná modlitba růžence. Panno Maria, děkuji Ti.

vděčná čtenářka Anežka, Pacov

Chtěla bych veřejně poděkovat Pánu Ježíši a Panně Marii za záchranu naší vnučky Marušky. Děvčátko bylo čiperné a zdálo se, že je zdravé a vše v pořádku. Ale začala mít nějaký problém s očičkama, a tak jsem šli na vyšetření. To bylo v pořádku. Oči byly dobré, ale nechali si ji v nemocnici na další vyšetření. Tam zjistili, že má v hlavičce nádor. Všechno šlo tak rychle. To bylo 7. února a 10. února jsme ji vezli do Prahy na operaci. Byla operována 17. února. prosili jsme Pána Ježíše v den operace, aby vedl ruce lékařů. I mě svatá byla za ni sloužena. Pannu Marii jsme prosili, aby ji vzala pod ochranu. Byli jsme vyslyšeni. Operace dopadla dobře. Maruška se s pomocí Boží uzdravila a 6. března přijela z nemocnice domů. Ona sama měla velikou důvěru v Boha a velice se těší, že letos poprvé přijme Ježíška do svého srdce. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné.

„Když bol tě v srdci svírá, a tíží v duši žal, však k útěše a radosti Bůh modlitbu nám dal.

Obrat' zrak k nebi s důvěrou k ní, žije Maria, žije Maria, důvěřuj v ní.“

Za vše děkujeme a dále prosíme Ježíše a Pannu Marii za zdraví a ochranu Boží pro celou rodinu.

Marie Světlinská

Poslední den v roce jsme jeli autem s manželem a dcerou pro léky a drobný nákup. Když jsme jeli zpět, dostali jsme na zledovatělé vozovce smyk a už jsme letěli na strom, který nás odhodil, otočili jsme se ve vzduchu a dopadli na střechu. Všichni tři jsme cítili, jako by nás někdo velice pomalu pokládal na zem. Když nám okýnkem pomohli ven z auta, zjistili jsme, že auto je sice rozbité, ale nám nebylo vůbec nic. Stále s velkou důvěrou nosíme všichni medailku Panny Marie.

Proto chci veřejně poděkovat Panně Marii za naši záchranu a nebylo to poprvé, kdy nám pomohla. S vřocími díky

Marie, Postřelmov

Chci dodržet slib a veřejně poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii i andělu strážnému svého syna za šťastný průběh dvou operací, které můj nyní desetiletý syn prodělal a za to, že nezemřel a žije. Dbám o to, aby moje děti nosily zázračnou medailku Panny Marie, protože věřím, že je chrání.

Maria, svěřuji Ti svoje děti i celou naši rodinu a prosím Tě, abys nás vedla životem cestou lásky a porozumění k bližnímu i Bohu, cestou, která končí u Tebe a Tvého Syna.

Děkuji

Helena Ondřejová, Zubří

Čekala jsem třetí dítě a velmi jsme se na ně s manželem těšili. Ovšem již v ranném těhotenství jsem začala mít velké potíže, které signalizovaly blížící se samovolný potrat. Věděla jsem, že situace je velmi vážná a to mi potvrdila i moje ženská lékařka. Upnula jsem tedy všechnu naději k Panně Marii a spolu s manželem a dětmi jsme jeli na soukromou pouť do Zlatých Hor k „Panně Marii - ochránkyni nenarozeného života“. Tam jsem odevdala svou obavu a bolest a také sebe i své dítě do Boží Prozřetelnosti. Jela jsem si vědoma toho, že jestli vše dopadne dobře, bude to zázrak. A ten se stal. Po několika dnech ustalo krvácení a po následném krásném a bezproblémovém těhotenství se nám narodila zdravá a velmi milá holčička.

Veliké díky Bohu a Panně Marii!

MUDr. Miriam Maliňáková

Chtěl bych veřejně poděkovat Panně Marii za vyslyšení mé prosby. Již 20 let jsem měl zdravotní potíže s páteří, což se hlavně projevovalo bolestmi nohy. V poslední době byl stav už tak vážný, že lékaři, i přes můj pokročilý věk, konstatovali nevyhnutelnost operativního zákroku. Před operací jsem dal soukromý slib Panně Marii, že pokud vše dobře proběhne, poděkuji jí veřejně v „Immaculatě“.

Neposkvrněná Matko! Děkuji Ti za Tvou pomoc v mých nesnázích a za ochranu skrze Tvou přímluvu u Boha. Děkuji Ti také, že i nadále mohu sloužit a pracovat pro Tebe a Tvého Syna.

Henryk Raszka, Vendryně

V únoru postihla mého manžela mozková příhoda. Modlila jsem se vroucně i naše farnost za něj. Donesla jsem mu medailku Panny Marie a odevzdala jsem ho Matičce. Sám se modlit nemohl. V nemocnici byl šest týdnů. Dnes už je doma i když ještě je chůze nejistá.

Díky Maminko nebeská, díky Tobě za Tvé prosby a ochranu, díky sv. Josefu a všem svatým i andělům strážným.

Marie, Proboštov

Chtěl bych veřejně poděkovat Matce Boží za Její neustálou lásku, pomoc a přímluvy u Pána Boha a Ježíše Krista za to, že vyslyšela moje prosby a modlitby za uzdravení mé manželky Cecílie, která byla nemocná na alergie i astma.

Matko Boží, Ty jsi byla ke mně tak milostivá a laskavá a vyslyšela jsi moje prosby a modlitby, podala jsi pomocnou a zázračnou ruku a byla jsi pro nás oporou ve všech chvílích beznaděje. Proto Ti Matko Boží, útočiště moje, nikdy nepřestanu děkovat a prosit Tvého milovaného Syna Ježíše Krista, aby mi pomáhal upevnit víru mou i manželky.

Děkuji Ti, Matko zázračné medailky.

Ing. F. H., Praha

Svou vděčnost vyjadřují také: Trauda Kolářová, Libuše Pohlová, Mária Marcinek, A. Švrčková, Marie ze Šumavy.

O modlitbu prosí: Fr. Valová, H. Fialová, Anežka Šmoková, rodina Nováková, Božena Jenčková.

Tři rytířky Neposkvrněné Panny Marie (maminka s dětmi; 33, 13, 9let) za vyřešení velmi vážné bytové situace. „*V nejbližších dvou měsících se musíme vystěhovat z pronajatého bytu (pokoj a kuchyň), ve kterém jsme žili pět let. Nemáme však kam jít. Všechny ubytovny i azylový dům pro matky s dětmi v tísni, u nás v Liberci, jsou plné. Tento pronájem se nám podařilo sehnat po dvou letech hledání, modliteb a obětí a nyní se musí naskytnout bydlení pro nás příhodné a hlavně cenově přijatelné během necelých dvou měsíců. Jinak nás vystěhují na ulici, jak mi bylo sděleno. Věříme však v sílu modliteb lidí dobré vůle k Bohu a Neposkvrněné Panně Marii.*“

Z. Změková“

Poznámka: Na nepodepsané dopisy a příspěvky bohužel nemůžeme reagovat (pouhé jméno je také anonym). Prosíme proto dopisovatele, aby ve svých dopisech vždy uváděli celou svou adresu, kterou považujeme za důvěrné sdělení. Pro případné zveřejnění uveďte, jak máme váš příspěvek podepsat (nejlépe celé jméno, např. Jan Novák, Brno). Děkujeme za pochopení. Poděkování a prosby o modlitbu zveřejňujeme bezplatně, avšak redakce si vyhrazuje právo výběru příspěvků dle vlastního uvážení. *Redakce.*

ZPRÁVY

● Zemřel kardinál Kung. Dlouholetý vězeň čínských komunistických koncentráků kardinál Kung Pin-mei zemřel v USA ve věku 98 let. Kardinál Kung byl katolickým biskupem Šanghaje od r. 1949. Papež Jan Pavel II. ho jmenoval kardinálem r. 1979 v době, kdy si odpykával svůj doživotní trest. Uvězněn byl r. 1959 a odsouzen za údajnou „špionáž pro Vatikán“. Na stadionu v Šanghaji měl veřejně před davem „vyznat“ své viny. Místo toho uslyšeli přítomní jeho zvolání: „Ať žije Kristus Král!“ R. 1987 mu byl povolen výjezd do USA s podmínkou, že se nesmí nikdy vrátit.

GN 13/2000

● Jižní Korea prožívá již několik desetiletí vzrůst počtu novokřtěnců i kněžských a řeholních povolání. Proto si může dovolit posílat misionáře do zahraničí. Celkem působí ve světě 568 katolických misionářů, protestantských ještě víc. Pracují převážně v Japonsku, Mongolsku a v USA.

GN 13/2000

● Odmítnutí propagace násilí. Etická rada pro sdělovací prostředky v Polsku zakázala kolportovat měsíčník „Zły“, který publikuje fotografie ukazující kruté mučení a vraždění. Šéfredaktorkou tohoto časopisu je Malgorzata Daniszewska, manželka známého televizního publicisty z éry komunistické totality Jerzyho Urbana, který smutně proslul svým agresivním napaďáním katolické Církve a protikomunistické opozice.

GN 13/2000

● Milénium christianizace Islandu. Islandská republika se chystá oslavit tisíc let trvání křesťanství v této zemi. Na tyto slavnosti, plánované na červen, přijede i zvláštní vyslanec Sv. stolce kardinál Edward Cassidy. Island je protestantskou zemí, v níž katolíci tvoří 2 % obyvatelstva (necele 3 tisíce občanů). Působí zde jeden biskup, 12 kněží (všichni ze zahraničí) a jedna řeholní komunita (polské sestry karmelitánky).

GN 13/2000

● Abp Tadeusz Kodrusiewicz, apoštolský administrátor pro latinské katolíky v severní části evropského Ruska, sloužil na Květnou neděli první mši sv. v obnoveném presbytáři Kostela sv. Kateřiny Alexandrijské v Sankt Petersburgu. Na začátku liturgie arcibiskup posvětil presbytář a oltář, po homilii pak udělil svátost bířmování 24 farníkům. Kostel sv. Kateřiny je nejstarším a největším z existujících v Rusku. Nazývají ho „matka kostelů v Rusku“. Poslední farář farnosti sv. Kateřiny byl zastřelen za sovětské diktatury ve vězení na Lubiance v Moskvě o velikonoční noci v roce

1923. V roce 1938 byl chrám uzavřen a bylo v něm zřízeno Etnografické muzeum, později sklady. Po tragickém požáru v roce 1984 úřady nemající prostředky na restaurátorské práce vrátily kostel v roce 1992 zpět katolické Církvi.

GN 18/2000

● Téměř 10 tisíc dospělých osob se připravuje k přijetí svátosti křtu v katolické Církvi ve Francii. Jejich počet je dvakrát vyšší než před deseti léty. Většina připravujících se lidí je ve věku od 18 do 40 let a pochází z různých společenských skupin. Téměř 80% z nich nevyznávalo dosud žádná náboženství, 2% přišlo ze sekt, ostatní byli členy jiných církví.

Niedziela 27.4.2000

● Katolický apoštolský administrátor jižního Ruska se sídlem v Saratově Clemens Pickel si stěžuje, že kněží v této oblasti je žalostně málo a jsou přetížení. V 55 farnostech jich působí 36 a mají na starosti okruh několika stovek kilometrů. Pocházejí celkem z osmi zemí.

Tag des Herrn 12/2000

● Prezidentovi Putinovi záleží na návštěvě papeže v Moskvě, konstatoval P. Bernardo Antonini, italský kněz pracující v Rusku už 11 let, který v poslední době plní úřad jubilejního vizitátora. „Setkal jsem se nedávno s novým prezidentem a vím, že navzdory různým a obrovským problémům jeho země, které vzal na svá bedra, mu záleží na příjezdu Svatého otce do Ruska,“ řekl pater Antonini diecéznímu deníku „Verona fedele“ u příležitosti krátké návštěvy v rodné zemi. Italský kněz, jemuž je 68 let, přijal kněžské svěcení v roce 1955. Do Moskvy přijel 2. července roku 1989 a po třech týdnech sloužil první mši sv. na Moskevské státní univerzitě (MGU) s povolením rektora.

GN 18/2000

● Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné ve Zlatých Horách oznamuje, že Mons. Fr. V. Lobkowicz, biskup ostravsko-opavský, stanovuje možnost získání plnomocných odpustků všem, kdo se účastní poutí o sobotách, nedělích a mariánských svátcích v chrámu Panny Marie Pomocné, a to za podmínek stanovených pro získání těchto duchovních darů v Jubilejním roce 2000.

Mše sváté se konají každou sobotu v 10.30 hod., v neděli v 15.00 hod., o mariánských svátcích v 17.00 hod. a na požádání. Termíny hlavních poutí jsou: 14. května, 12. srpna a 23. září.

P. Stanislav Lekavý

rektor poutního místa Panny Marie Pomocné

OBSAH

Večerní zamyšlení	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Návrat ke kořenům víry	6
Pokání u katolíků a u jejich odpůrců	8
Ave crux spes unica	9
Ježíšovo svědectví	10
Drobyk z paměti	11
Žít v Boží milosti	12
Chléb a víno	14
Okna mé duše jsou dokofán	15
Oáza míru	16
Vymýšlejí nové pomluky	18
Nic není samozřejmé	19
Viděla bez zornic	20
Zlaté výročí svěcení	21
Konala se kapitula	21
Alkohol je vážný problém	22
Vyslyšené ale nesplněné prosby	23
Carl von Linné	24
Hnutí Světlo-Zivot	25
Příběh Sáry, která přežila potrat	26
Pouhé jméno?	27
Pouť Sv. otce do Fatimy	28
Svatý „idol“	29
Poděkování	30
Zpráva	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 3/2000, ročník IX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství: Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 10 Kč/1výtisk (+ 6,40 Kč poštovné). Předplatné na rok 2000: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: ofmconv@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázku typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevrzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno**. Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis**.

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Ve dnech 3-7. - 7.7.2000 proběhne na Cvilíně u Krnova
FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Zveme všechny mladé k prožití dnů modlitby, radosti a zamyšlení se svatým Františkem a svatou Klárou. V programu budou kromě jiného setkání se zajímavými lidmi, adorace, setkání ve skupinkách, koncerty křesťanských skupin.

Příspěvek za účast bude 200,- Kč. Ubytování bude zajištěno ve škole (nutný spacák a karimatka). Stravu si zajišťuje každý účastník sám, v ceně je zahrnuta pouze polévka k obědu a teplý čaj na snídani a večeri. Ti, kdo se rozhodnou prožít s námi toto společenství, ať se přihlásí do 20.6. 2000 na adresu:

br. Miroslav Paluch, Konvent minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava, tel.: 0653/ 21 28 07

Všem zájemcům budou zaslány podrobnější informace.

Pokoj a dobro!

bratři minorité

Mamince

Dik tobě za život

*a neplač už mami
všechno se stejně jako dřív točí
jen prosím svítilnami
dobrých tvých očí
provázej dále každý můj krok*

Dik tobě za lásku

*a neplač už mami
jen ty víš co bylo mezi námi
probdělé noci to také ví
když skulinami
hlídaly s tebou každý můj tep*

A za tu píseň co v srdci mi zni

*dik tobě mami
za první slovo jež vyšlo z mých úst
za to že v stínu tvém mohl jsem růst
a na klině tvém si zpívat a hrát
za to že s tebou
měl jsem všechny rád
díky má nejdražší,
děkuji tisíckrát*

P. Josef Veselý

Druhá neděle v květnu - svátek Matek